YETİM YAVRU

İÇİNDEKİLER

PEYGAMBER MİSAFİRİ

Cehcah isminde bir adam vardı. Gıfar kabilesindendi. Çok uzun boylu ve alabildiğine iri yarıydı. Peygamber Efendimizden bahsedildiğini duymuştu. Daha ilk anda O'na ve getirdiği yeni dine karşı içinde büyük bir ilgi uyanmıştı. Medine'ye gitme arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Kendisi gibi Müslüman olmak isteyen epeyce akrabası vardı. Peygamberimizi görmek için Medine'ye gitmeye karar verdiler. Hemen yola çıktılar.

Akşama doğru alaca karanlıkta şehre girdiler. Doğruca mescide vardılar. Bu sırada Sevgili Peygamberimiz ashabına akşam namazını kıldırıyordu. Bir köşeden onları seyrettiler.

Namaz sonrası Efendimiz ve sahabiler, misafirleri karşıladılar. Biraz sohbet ettikten sonra Peygamberimiz sahabilere şöyle seslendi:

– Herkes yanındaki adamı misafir etsin.

Sahabiler hemen yanlarında kim varsa onunla birlikte evlerine dağıldılar. Cehcah da birinin kendisini misafir etmesini bekliyordu. Fakat çok da varlıklı olmayan sahabiler böylesine iri bir adamı doyuramayız endişesini taşıyorlardı. Bu yüzden kimse kendisini eve davet etmedi. Herkes gittiğinde mescitte iki kişi kalmıştı. Cehcah ve Sevgili Peygamberimiz…

Sevgili Peygamberimiz, henüz İslâmla şereflenmemiş olan Cehcah'ı alıp evine götürdü. Sofrayı serdirdi. Bir kap aldı ve keçilerinden

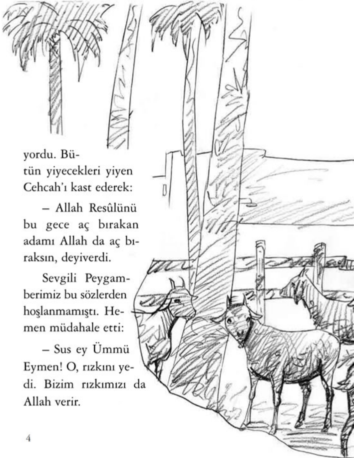
birinin yanına gitti. Kendi elleriyle bir güzel süt sağdı. Hazırlanan yemekle birlikte misafire süt ikram etti.

Cehcah çok aç olduğu için yemeğin tamamını yedi. Sütü de bitirdi. Doymamıştı. Sevgili Peygamberimiz onun bu hâlini anlamıştı. Kabı aldı. Bir başka keçinin yanına gidip yine süt sağdı. Onu da ikram etti. Cehcah bu sütü de iştahla içti. Fakat yine doymadı. Sevgili Peygamberimiz beş keçiden daha süt sağıp getirdi. Cehcah bunlarla ancak

doymuştu. Fakat Efendimiz aç kalmıştı. Bunu misafirine belli etmedi.

Küçüklüğünden beri yanından hiç ayrılmayan dadısı Ümmü Eymen olanı biteni hayretler içinde izliyordu. Bütün yiyecekleri yiyen Cehcah'ı kast ederek:

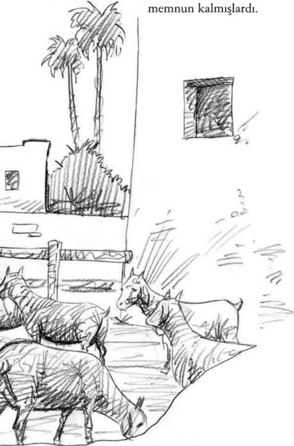

– Allah Resûlünü bu gece aç bırakan adamı Allah da aç bıraksın, deyiverdi.

Sevgili Peygamberimiz bu sözlerden hoşlanmamıştı. Hemen müdahale etti:

– Sus ey Ümmü Eymen! O, rızkını yedi. Bizim rızkımızı da Allah verir.

Bir süre sohbet ettiler. Vakit ilerleyince yattılar. Ertesi sabah yine mescitteydiler. Herkes gelmişti. Gıfarlılar misafir oldukları evde nasıl ağırlandıklarını birbirlerine anlatıyorlardı. Bütün sahabiler neleri var neleri yok hepsini ortaya koymuşlardı. Misafirler son derece memnun kalmışlardı.

Cehcah, arkadaşlarına şöyle dedi:

– Bana tam yedi keçinin sütü sağıldı. Hepsini içtim. Üstelik bir tencere yemek yapılmıştı. Onun da tamamını yedim!

Bu inanılır gibi değildi. Herkes hayretle Cehcah'a baktı.

O gün akşama kadar sohbet edildi. Sahabiler ve Sevgili Peygamberimiz gün boyunca misafirlerle ilgilendiler. Zaten Müslüman olmaya karar vermiş olan Gıfarlılar bu yoğun ilgi sayesinde coşa coşa şehadet getirdiler. Artık bir olan Allah'a inanıyorlardı. Müslümandılar.

Güneş battı. Müslümanlar abdestlerini aldılar. Ezan okundu. Sevgili Peygamberimiz mihraba geçti. Sahabiler O'nun arkasında saf oldular. Gıfarlılar da cemaat arasındaydı. Gönülleri huzur içinde akşam namazını eda ettiler.

Namazdan sonra Sevgili Peygamberimiz sahabilere:

– Herkes misafirini götürsün, dedi.

Sahabiler dün kimi götürdülerse onları evlerine davet ettiler.

Cehcah yine Efendimize kalmıştı. İkisi birlikte eve geldiler. Sofra serildi. Bir keçiden süt sağıldı. Misafire ikram edildi.

Cehcah sütü bir güzel içti. Doymuştu.

Ümmü Eymen hayretler içindeydi. Bu adam dün yedi keçi sütü ve bir tencere yemekle ancak doymuştu. Şimdi nasıl olmuş da bir kâse sütle yetinebilmişti? Şaşkınlığını daha fazla gizleyemedi. Sevgili Peygamberimize:

– Ya Resûlûllah, dedi. Bu adam dünkü misafirimiz değil mi?

Efendimiz, Ümmü Eymen'in neye hayret ettiğini anlamıştı.

– Evet, dedi.

Ümmü Eymen dünle bugün arasında neyin değiştiğini anlamaya çalışıyordu. Sevgili Peygamberimiz ona şöyle dedi:

– O, bu gece Müslüman olarak yemek yedi. Oysa dün yemek yerken iman etmemişti, dedi.

* * *

YETİM YAVRU

Henüz küçük bir çocuktu Bişr. Dilinde hafiften bir pelteklik vardı. Bu yüzden kelimeleri düzgün çıkaramıyordu. Ancak o bunu hiç de mesele etmiyordu. Çocuktu, mutluydu. Nasıl mutlu olmasındı ki yaşadığı devir, devirlerin en güzeliydi. Sevgili Peygamberimiz kendi zamanlarında hem de kendi beldelerinde bulunuyordu. Çocuklar çoğu zaman sokaklarda ansızın Peygamberimizi görüverirlerdi. Hemen O'nun yanına

koşar, insanların en güzeline, sevgilerini sunarlardı. İki cihan güneşi Peygamberimiz onları gülümseyerek karşılardı. Her birine ayrı ayrı iltifatlar eder, kimine ezan okutur, kiminin başını okşardı.

Böyle bir günde Medine'de bir haber yayıldı:

"Mekkeli müşrikler ordularını toplamışlar, kılıçlarını kalkanlarını almışlar, bizimle savaşmaya geliyorlar! Güya Bedir Savaşı'nda uğradıkları mağlubiyetin intikamını alacaklar..."

Müslümanlar hiç korkmadı bu kötü haberden. Hatta korkmak bir yana, imanları sayesinde cesaretleri arttı. Peygamberimizin emriyle herkes silahlarını kuşandı. Kadınlar zırhları temizleyip kocalarına giydirdiler. Çocuklar, başları dik bir şekilde babalarını, amcalarını, ağabeylerini uğurlamaya hazırlandılar.

Bişr, o gün babası Akrebe'nin askerler arasına katılışını seyretti. Nasıl da cesur gözüküyordu bu yiğit adam... Elinde kılıcıyla dimdik duruyordu öylece. Sanki bir aslan parçasıydı.

İslâm orduları ağır ağır hareket etti Medine'den. Kadınlar, ihtiyarlar ve çocuklar bu savaşa katılamamanın ızdırabıyla uğurladılar onları. Son kez eller sallandı, gözlerden yaşlar süzüldü usul usul…

Geride kalanlar sabırla ve dua ederek beklediler akrabalarının döneceği günü. Ve nihayet Müslüman askerleri döndüler. Analar çocuklarına, kocalarına koştular. Çocuklar babalarının kollarına atıldılar. Bişr öylece bakınıyor, babasını arıyordu. Fakat bir türlü bulamadı. Nihayet kulağına birisi fısıldayıverdi:

– Baban Uhud'da aslanlar gibi çarpıştı ve Allah yolunda şehit oldu!

Bişr birden sarsıldı. Babalarına sarılan çocuklara bir daha, bir daha baktı. Sonra gözlerine yaşlar hücum etti. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu şehit yavrusu!

Bir elin başını okşadığını hissedince gözlerini kaldırdı, baktı. Karşısında insanların en güzeli duruyordu. Evet bu, O idi; herkesin

olduğu gibi çocukların da sevgilisi Hazreti Muhammed Aleyhisselâm! Mübarek dudakları hafifçe aralandı. Kelimeler, Bişr için inci gibi dizilmeye başladı:

– Ey sevgilicik! Ağlama, sus…

Bişr durdu. İçli içli baktı Sevgili Peygamberimize. Efendimiz onun mahzun bakışları karşısında konuşmasını sürdürdü:

– Ben senin baban olursam, Âişe de annen olursa razı olur musun?

Bişr kulaklarına inanamadı bir an. Bu ne güzel bir teklifti böyle! Yüreğini bir sevinç sarıverdi. Efendimize gülen gözlerle baktı.

– Anam, babam sana feda olsun ya Resûlûllah. Evet! Razı olurum!

Sevgili Peygamberimiz onun dilinde peltelik olduğunu anlamıştı. Peygamberimiz bu kahraman çocuğa:

– Senin adın ne, diye sordu.

Şehit yavrusu son derece saygılı bir eda ile:

– Bişr, diye cevap verdi.

Sevgili Peygamberimiz bu kez ona:

– Hayır, dedi. Sen Beşir'sin!

Bişr bir kere daha sevindi. İnsanların en güzeli bir

babaya ve anneye sahip olmakla kalmamış, bir de Beşir ismini kazanmıştı. Beşir, yani müjdeci!

O artık mutlu bir çocuktu. Arkadaşları kendisine imrenerek bakıyorlardı.

Aradan yıllar geçti. Beşir de her insan gibi yaşlandı. İnsanlar ona her baktıklarında tuhaf bir şey görüyorlardı. Beşir'in saçlarının her yanı ağardığı hâlde, üst kısmı hiç ağarmamıştı. Çünkü oraya seneler önce Sevgili Peygamberimizin mübarek eli değmişti. Bu, o günün hatırasıydı.

* * *

ÖDEŞTİK

Bir gün Efendimiz ve sahabiler sefere çıkmışlardı. Ordu içinde Hazreti Aişe de bulunuyordu. Sevgili Peygamberimiz bir aralık yanındaki sahabilere döndü ve:

– Siz önden gidin, dedi.

Sahabiler hemen öne çıkıp hızlandılar. Bir süre sonra geride sadece Sevgili Peygamberimiz ve eşi Hazreti Aişe kalmıştı.

Sevgili Peygamberimiz ona:

– Haydi gel, seninle yarışalım, dedi.

Hazreti Aişe, bu teklifi kabul etti. Bir anda koşmaya başladılar. Yarışı Aişe annemiz kazanmıştı.

Aradan çok zaman geçti. Aişe annemiz yarışmayı çoktan unutmuştu.

Yine bir seferdeydiler. Herkes usul usul ilerliyordu. Sevgili Peygamberimiz sahabilere:

– Siz önden gidin, dedi.

Sahabiler hemen denileni yaptılar. Hızlanıp arayı açtılar. Sevgili Peygamberimiz, Hazreti Aişe'ye:

– Haydi gel, yarışalım, dedi.

Yarış başladı. Efendimiz ve Hazreti Aişe aynı anda koşmaya başladılar. Bu kez yarışı, Peygamberimiz kazanmıştı. Gülerek eşine baktı ve:

– Ödeştik, dedi.

* * *

EN KÂRLI ORTAKLIK

Medine'de sefer hazırlıkları başlamıştı. Sahabiler bir o yana bir bu yana koşturarak yolluklarını temine çalışıyorlardı.

Sahabilerin bazıları çok fakirdi. Ne yiyecek bir şeyleri ne de binekleri vardı. Hatta kılıçları, kalkanları bile olmayanlar vardı. Buna rağmen onlar da tanıdıklarının yanlarına gidip eksiklerini temin için çalışıyorlardı.

Vâsili de bu sefere katılmaya karar verenlerdendi. Fakat bineği ve azığı yoktu. Bu durumda yolda sıkıntı çekecekti. Belki de geri dönmek zorunda kalacaktı. Oysa hiç kimse bu şerefli yolculuktan geri kalmak istemezdi.

En iyisi birilerinden yardım istemekti. Vâsili hemen harekete geçti. Yola çıkmaya hazırlananların yanına yaklaştı ve yüksek sesle:

– Beni bineğine alıp götürene ganimetten payıma düşenleri vereceğim, dedi.

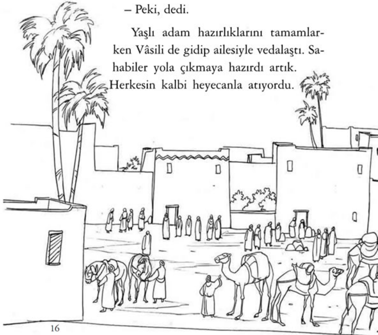
Orada bulunanlardan bir ihtiyar:

– Payına düşen şeyler benim olsun, dedi. Bineğime nöbetleşe bineriz. Yemeği de paylaşırız.

Vâsili sevinç içinde:

– Peki, dedi.

Yaşlı adam hazırlıklarını tamamlarken Vâsili de gidip ailesiyle vedalaştı. Sahabiler yola çıkmaya hazırdı artık. Herkesin kalbi heyecanla atıyordu.

Bir an önce harekete geçmek istiyorlardı. Sonunda bekledikleri an geldi. Sevgili Peygamberimizin emriyle yola koyuldular.

Yaşlı adam yanına aldığı Vâsili'ye şefkatle baktı.

– Haydi, dedi. Allah'ın lütfuyla yürü bakalım!

Toz dumana karıştı. Geride kalanlar, gidenleri dualarla uğurladılar.

Günlerce sürdü yolculuk. Bu esnada Vâsili, ihtiyardan hiç ayrılmadı. Onun devesine bindi, yiyeceğine ortak oldu.

Nihayet düşmanla karşılaştılar. Yapılan mücadeleyi Müslümanlar kazandı. Bozguna uğrayan düşman neyi var neyi yok, savaş meydanında bırakıp kaçtı.

Müslümanlar zaferin yanında büyük bir ganimet elde etmişlerdi. Bunları aralarında adil bir şekilde

paylaştılar. Vâsili'ye de dört tane dişi deve verdiler. Herkes hissesine düşenleri yanına aldı. Geri dönme vaktiydi.

Vâsili develerini çadırlarının yanına sürdü. Yaşlı adam içerideydi. Gürültüyü duyunca dışarıya çıktı. Karşısında yol arkadaşını ve develeri görünce gülümsedi. Bir çulun üzerine oturdu.

– Develeri şu yana doğru sür bakalım, dedi.

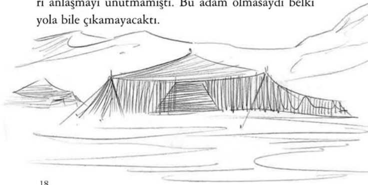
Vâsili denileni yaptı. İhtiyar adamın yüzünde bir beğeni ifadesi belirmişti.

– Bir de bu yana sür şimdi!

Vâsili develeri çevirdi. İhtiyarın dediği tarafa doğru sürdü.

– Develerinin maşallahı var, dedi yaşlı adam. Yalnız, biliyorsun ki bunlar, bana vermeyi vadettiğin ganimetlerdir.

Vâsili itiraz etmedi. Zaten yola çıkarken yaptıkları anlaşmayı unutmamıştı. Bu adam olmasaydı belki yola bile çıkamayacaktı.

– Yeğenim, dedi ihtiyar. Develerin senin olsun!

Vâsili bir an şaşırdı. İhtiyar, sözünü tamamladı:

– Bana vermeni istediğim pay bu develer değildi. Ben bu yolda kazandığın manevî mükâfatı kast etmiştim!

Vâsili'nin bu develere gerçekten de çok ihtiyacı olacaktı. Adama minnetle baktı. İhtiyar ise bu sırada onun sevabına ortak olmanın huzurunu yaşıyordu. Bu, gerçekten de çok kârlı bir ortaklık olmuştu.

AKRABA ZİYARETİ

Bir cuma gecesiydi. Geç vakitte Ebu Hureyre bir meclise girdi. İçeride insanlar vardı. Ebu Hureyre onlara şöyle bir baktıktan sonra:

– Yakınlarını ziyaret etmeyen herkesi uyarıyorum, diye seslendi.

Herkes kulak kesilmişti. Ebu Hureyre sözlerine devam etti:

– Onlar bizden ayrılsınlar!

Kimse kıpırdamadı. Ebu Hureyre sözlerini tekrarladı:

– Yakınlarını ziyaret etmeyenleri uyarıyorum; onlar bizden ayrılsınlar!

Hâlâ ayağa kalkan, gitmeye davranan yoktu. Ebu Hureyre bir kere daha:

– Yakınlarını ziyaret etmeyenler bizden ayrılsınlar, dedi.

Fakat kimse istifini bozmamıştı. Ebu Hureyre sözlerini üç kere daha tekrarladı. Sonunda bir delikanlı ayağa kalktı ve hızla dışarıya çıktı. Doğruca halasının yanına gitti. Onu iki yıldır ziyaret etmiyordu. Halası, yıllardır kendisini ziyarete gelmemiş olan yeğenini karşısında görünce hayretle:

– Yeğenim, dedi. Seni buraya getiren sebep nedir?

Delikanlı mahcup bir eda ile:

– Ebu Hureyre, "Yakınlarını ziyaret etmeyen bizden ayrılsın!" demişti. Bu yüzden geldim, diye cevap verdi.

Halası iyice meraklanmıştı. Yeğeninin gözlerine bakarak:

– Haydi geri dön, dedi. Ebu Hureyre'yi bul ve ona, neden böyle söylediğini sor!

Delikanlı hemen döndü. Ebu Hureyre'nin yanına vardı.

– Ey Ebu Hureyre! Neden "Yakınlarını ziyaret etmeyenler bizden ayrılsın!" dedin, diye sordu.

Ebu Hureyre sakin bir şekilde cevap verdi:

– Ben Resûlûllah'ın şöyle dediğini işittim: "Âdemoğullarının yaptığı işler her cuma gecesi Allah'a sunulur.

Fakat Yüce Allah, akrabalarıyla ilişiğini kesenlerin amellerini kabul etmez!"

Delikanlı o an akraba ziyaretinin ne denli önemli olduğunu anlamıştı. Allah, akrabalarını ziyaret etmeyenlerin yaptıkları güzel işleri bile kabul etmiyordu. Akraba ziyareti demek ki Allah katında değerliydi.

* * *

İSTE BENDEN İSTEDİĞİNİ VERECEĞİM

Sevgili Peygamberimiz son derece sade bir hayat yaşardı. Kendisi için hiç kimseden bir isteği olmazdı. Her işini kendisi halletmeye çalışırdı.

Fakat sahabiler O'nun her işine koşturmak için can atarlardı. Bu yüzden sürekli tetikte dururlardı. Abdest alacağını hissettiklerinde hemen su getirirlerdi.

Rabia bin Kab da O'na hizmet etme şerefine ermek isteyenlerden biriydi. Bir an olsun Efendimizin yanından ayrılmazdı. Bir ihtiyacı olur düşüncesiyle gözünü

O'ndan ayırmazdı. Herkes evine çekilirken Rabia beklerdi. Ta ki Efendimiz evine çekilene kadar…

Rabia, bir köşeye oturup saatlerce Efendimizin dışarı çıkacağı anı kollardı. Bu sırada kimi zaman uyuyakalırdı.

Sevgili Peygamberimiz onun bu hâlini görüyordu. Bir gün Rabia ile baş başa kaldığında:

– Ey Rabia! İste, istediğini vereceğim, dedi.

Rabia bir an ne diyeceğini bilemedi. Bu ne muhteşem bir teklifti böyle! Başına âdeta talih kuşu konmuştu. O heyecanla aklına bir şey gelmeyince:

– Bir düşüneyim ey Allah'ın Resûlü, sana dileğimi sonra bildireceğim, dedi.

Efendimizin yanından ayrıldı. Acaba ne istesem, diye düşünmeye başladı. Aklından çeşit çeşit istekler geçiyor, o, bunlardan hiçbirini beğenmiyordu.

"Dünya geçicidir. Bir gün yok olup gidecektir. Başka bir şeyler istemeliyim..." diye düşündü. Sonunda kararını verdi. Allah'ın yanında çok önemli bir yeri olan Sevgili Peygamberimizden ahireti için bir şey isteyecekti. Zaten hayatın gayesi de bu değil miydi? İnsanlar, er ya da geç Allah'ın huzuruna çıkmayacaklar mıydı? Dünyada yapıp ettiklerinin hesabını tek tek vermeyecekler miydi? Tabi ki öyle olacaktı. Öyleyse orada kendisine lâzım olacak bir şey istemeliydi. En zor zamanda işini kolaylaştıracak bir şey... En doğrusunu düşünmüş olmanın mutluluğu ve heyecanıyla Efendimizin yanına döndü. Sevgili Peygamberimiz onu görünce:

– Ne yaptın ey Rabia, dedi.

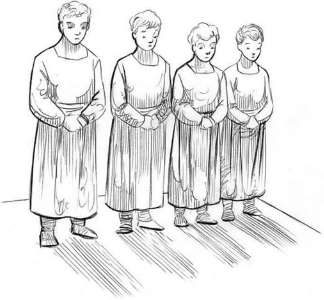
Rabia, son derece edepli bir eda ile Efendimize baktı. Şimdiye kadar karşısına çıkan en güzel fırsatın gerçekleşmesi arzusuyla boynunu büktü.

– Ya Resûlûllah! Rabbimin cehennemden kurtarması için bana şefaat etmeni istiyorum.

Efendimiz, böylesine anlamlı ve güzel dileği duyunca:

– Bunu sana kim öğretti ey Rabia, diye sordu.

Rabia dileğinin beğenildiğini hissetmiş gibiydi. Sevinç içinde:

– Seni hak din ile gönderen Allah'a yemin ederim ki bunu bana kimse öğretmedi. Bana "İste, istediğini vereceğim!" demiştin. Senin Allah katında bir yerin var. Dünyanın geçici olduğunu düşündüm. Dahasına ihtiyacım yok. Senden ahiretim için bir şeyler isteyeyim, diye düşündüm, dedi.

Sevgili Peygamberimiz hemen cevap vermedi. Uzun bir süre sessiz kaldı. Rabia merak içerisinde öylece bekliyordu. Acaba âlemlere rahmet olan Sevgili Peygamberimiz bu dilek karşısında ne diyecekti?

Tek derdi ümmetinin selameti olan Kutlu İnsan nihayet konuştu. İki dudağı arasından çıkan cümle tam da Rabia'nın beklediği türdendi:

– Peki! Yapayım.

Rabia mutlulukların en büyüğünü yaşıyordu o an. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem) sözlerini tamamladı:

– Ama çok namaz kılarak sen de bana yardımcı ol!

* * *

KAYBOLAN PUT

Amir tam altmış yaşına varmıştı. Menat ismini verdiği bir puta tapıyordu.

O sıralarda Medine'de ilginç şeyler oluyordu. Mu'sab isminde bir genç, herkese Mekke'de ortaya çıkan bir Peygamberi anlatıyordu. Halka, taştan tahtadan putlara tapmanın yersiz olduğunu söylüyordu. Rastladığı insanları, gücü her şeye yeten ve adına Allah dediği bir ilaha ibadet etmeye çağırıyordu.

Medineliler bu gence kulak vermişler, onun okuduğu Kur'ân'a hayran kalmışlardı. Kısa sürede putları terk etmeye başladılar. Bir olan, her şeyi gören ve duyan Allah'a döndüler.

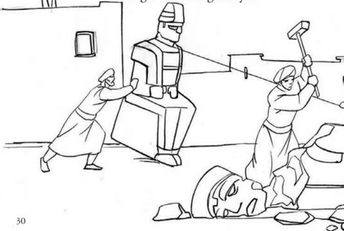
Amir'in; Muavvez, Muaz, Hallad adındaki üç oğlu ve karısı Hind de Allah'a iman edenlerdendi. Fakat bu durumu kendisine bildirmemişlerdi.

Özellikle Hind, kocasının durumuna çok üzülüyordu. Gizli gizli dua ediyor, onun da putları terk etmesini istiyordu. Fakat Amir, hiç de huyundan vazgeçecek gibi görünmüyordu. Hatta çocuklarının da kendisi gibi davranmasını arzu ediyordu. Onların Mus'ab'la görüşmelerinden çekiniyordu.

Bir gün karsına bu düşüncesini dile getirdi ve şöyle dedi:

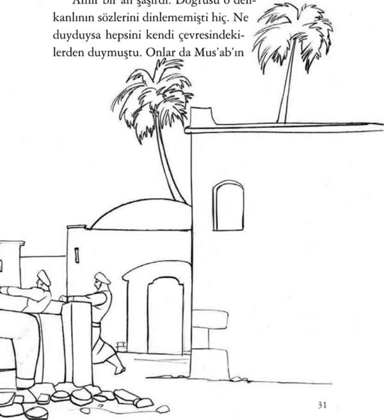
– Hind, çocukları sakın Mus'ab'la görüştürme! Ne olur, ne olmaz. O'nun anlattıklarının etkisinde kalabilirler. Buna engel olmamız gerekiyor.

Hind, bazı konuları anlatmanın zamanı geldi düşüncesiyle kocasına:

– Olur, dedi. Fakat Mus'ab'ın neler anlattığını güvenilir birinden hiç dinledin mi, diye sormayı da ihmal etmedi.

Amir bir an şaşırdı. Doğrusu o delikanlının sözlerini dinlememişti hiç. Ne duyduysa hepsini kendi çevresindekilerden duymuştu. Onlar da Mus'ab'ın

yaptıklarının iyi şeyler olmadığı yönünde haberlerdi. Oysa Mus'ab çok iyi biri olarak tanınırdı. Herkes onu severdi. Böyle birisi neden kötü şeyler yapmaya kalkışsındı ki?

Hind, kocasındaki bu tereddüdü fark edince hemen meseleye girdi:

– Bak Amir, dedi. Mus'ab güzel şeyler anlatıyormuş. Oğlun Muaz onu dinlemiş. İstersen Muaz'ı çağıralım, Mus'ab'ın söylediği şeyleri bir de kendi çocuğumuzdan dinleyelim. Ne dersin?

Amir birden bire gürleyiverdi:

– Ne! Yoksa oğlum Muaz da mı dinden çıktı? Ama bu nasıl olur?

Hind, onu sakinleştirmeye çalıştı:

– Canım hemen kızma öyle! Muaz, Mus'ab'ın sadece birkaç kez sohbetine katılmış. Onun söylediği cümleleri duymuş, hepsi o kadar...

Amir sakinleşecek gibi görünmüyordu. Kaşlarını çatıp yumruklarını sıktı.

– Çabuk bana Muaz'ı çağır, diye bağırdı.

Hind endişeyle ayrıldı oradan. İçinden Rabbine dua ediyor, kötü bir şey olmamasını diliyordu. Sonunda oğlunu buldu. Olanı biteni kısaca anlatı ona. Muaz son derece sakin görünüyordu. Kendinden emin adımlarla babasının huzuruna çıktı.

Amir patlamaya hazır bir volkan gibi duruyordu. Muaz onun konuşmasına fırsat vermeden söze girdi ve Fatiha sûresini okumaya başladı.

Amir dondu kaldı âdeta. Gözlerini oğlunun dudaklarından bir an bile ayırmıyordu. Muaz'ın okuduğu her âyet gönlünde fırtınalar koparıyordu. İçindeki öfke ateşi birden bire sönüverdi. Çatılan kaşları usulca gevşedi.

Muaz babasındaki değişikliği görüyordu. Ara vermeden sûreyi sonuna kadar okudu. Sonra sustu, sevgi dolu bakışlarını babasının yüzünde gezdirdi.

Amir'in gözleri ışıl ışıldı. Sanki bir hazine sandığı görmüş gibi bakıyordu. Derken dudakları aralandı:

– Bu sözler, dedi. Bu sözler ne kadar şahane böyle! Bunları Mus'ab'tan mı duydun?

Muaz gülümseyen bir yüzle atıldı:

– Evet babacığım. Bunlar Allah'ın sözleri… Yüce Rabbimiz, Mekke'de bulunan Hazreti Muhammed aracılığıyla insanlara gönderiyor.

Amir sabırsızlıkla sordu:

– O'nun söylediği bütün sözler böyle harika mı?

– Evet, daha bunlar gibi birbirinden harika âyetler var.

Amir başını memnuniyet içinde sallayarak dinliyordu. Gözleri alabildiğine açılmıştı. Muaz heyecanla:

– Babacığım, dedi. Gel seni Mus'ab'ın yanına götüreyim. O güzel âyetleri bir de kendisinden dinle.

Hem biliyor musun, Medinelilerin neredeyse tamamı Müslüman oldu. Bir sen kaldın…

Amir'in bakışları dondu. Boynunu büküp bir süre düşündü. Sonra bakışlarını kendi eliyle yaptığı putuna çevirdi:

– Menat'a danışmadan böyle bir işe kalkışamam. Önce ona bir sorayım, bakalım ne diyecek, dedi.

Muaz şaşkın şaşkın babasının yüzüne baktı. Şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordu. Fakat babası gayet ciddi görünüyordu. Muaz ellerini iki yana açarak:

– Baba sen ne diyorsun, dedi. Bir putun konuştuğu nerede görülmüş?

Amir kolay kolay ikna olacağa benzemiyordu:

– Ben onu bunu anlamam, Menat'a soracağım. O ne derse öyle yapacağım, dedi.

– Ama o sıradan bir ağaç…

– Yeter! Daha fazla ısrar etme! Menat ne derse o olacak! Atalarım asırlardır onun emrinden çıkmadı. Ben mi çıkayım yani?

Muaz baktı ki babası kararlı, üstelemedi. Omuzlarını silkti.

– Peki, dedi. Öyle olsun.

Amir, üstünü başını düzelterek putun yanına vardı. Önünde diz çöktü. Bir süre sessizce bekledi. Sonra oğlunun söylediklerini aktardı.

– Ne dersin, diye sordu. Muaz'ın dediklerini kabul edeyim mi?

Puttan ses seda gelmedi. Amir sorusunu tekrarladı. Durum yine aynıydı. Duyulan tek ses, putun üzerine konup kalkan sineklerin vızıltısıydı.

Muaz tuhaf gözlerle babasını izliyordu. Onun hâline gülsün mü, ağlasın mı karar veremedi. Nihayet dayanamadı, arkasını döndü ve çıkıp gitti.

Sokaklarda ne yapacağını bilemez hâlde bir süre gezindi. Sonra kardeşlerinin yanına gitti. Durumu onlara anlattı. Ne yapılması gerektiğini sordu. İçlerinden biri:

– Benim bir fikrim var, dedi. Babamızın putunu bir tuvalet çukuruna atalım.

– ?

– Babamız çok güvendiği putun kendisini bile koruyamadığını anlar o zaman. Böylece ona tapmaktan vazgeçer. Ne dersiniz?

Yüzlerdeki şaşkınlık gülümsemeye dönüştü. Bu fikri çok beğenmişlerdi.

O andan sonra bu planı uygulamak için fırsat kollamaya başladılar. Amir'in evden uzaklaşmasını beklediler.

Amir, çocuklarının planından habersiz bir şekilde derin derin düşünüyordu. "Anlaşılan Menat bana kızdı." diye geçirdi aklından. Öyle ya, Menat böylesine önemli bir konuda konuşmayacaktı da ne zaman konuşacaktı? En iyisi, Menat'ın kızgınlığının geçmesini beklemekti.

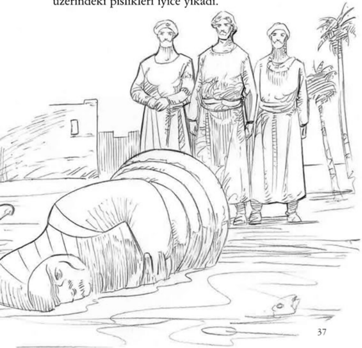
Muaz ve kardeşleri geceleyin harekete geçtiler. Sessizce putu dışarıya çıkardılar. Kimseye görünmeden yakınlardaki bir lağım çukuruna attılar. Sonra geldikleri yoldan geri döndüler. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlardı. Ama akılları fikirleri sabah olunca babalarının nasıl tepki vereceğindeydi. Acaba Amir putun hâlini görünce onun sadece bir odun parçası olduğunu kabul edecek miydi? Merak içinde bekleşmeye başladılar.

Amir, sabahleyin putu yerinde göremeyince telaşla etrafa bakındı. Karısına, çocuklarına sordu. Onlar renk vermediler. Amir küplere bindi.

– Bu gece biri putumu çalıp götürmüş, diye haykırdı

Her yeri didik didik aradı. Sonunda lağım çukurunun yanından geçerken onu gördü. O an neye uğradığını şaşırdı. Fal taşı gibi açılan gözleriyle öylece bakakaldı. Kendini toparlayınca hemen putu lağım çukurundan çıkardı. Söylene söylene eve getirdi. Putun üzerindeki pislikleri iyice yıkadı.

Amir en güzel kokuları buldu, getirdi. Temizlediği putu bir de kokularla yıkadı. Sonra karşısına geçti, diz çöktü. Başına gelen bu olaydan dolayı kendisine kızmaması için puta yalvarmaya başladı. Sonunda boynunu büktü.

– Sana bunları yapanı bir yakalarsam rezil edeceğim, dedi.

Muaz ve kardeşleri çok üzgündüler. Babaları hâlâ bir odun parçasına tapıyordu. "Şimdi ne olacak?" dercesine birbirlerine baktılar. "Yılmak yok!" der gibiydi herkes.

Amir bir süre sonra tekrar dışarıya çıktı. Yaşadığı olayları arkadaşlarına anlatmaya gidiyordu.

Muaz ve kardeşleri yeniden kolları sıvadılar. Üzerine kokular sürülü putu omuzlayıp kaldırdılar. Kimseye görünmeden yine aynı çukura attılar.

Amir, eve döndüğünde putu yerinde göremeyince yine küplere bindi. Bu defa kimseye sormadan o çukurun başına geldi. Put aşağıda pislik içindeydi. Epeyce bir uğraştan sonra onu çıkardı. Eve getirip yeniden temizledi. Güzel kokular sürdü. Sonra önünde diz çöküp özür diledi.

Muaz ve kardeşleri putu lağıma atmaktan, Amir de onu geri çıkarıp yerine koymaktan vazgeçmedi. Bu durum günlerce sürdü. Sonunda pes eden Amir oldu. Kılıcını çıkarıp putun boynuna astı ve:

– Ey Menat, diye bağırdı. Seni o pisliğe kimin attığını ben bilmiyorum. Ama artık dayanacak gücüm kalmadı. Seni daha fazla koruyamam. Bundan sonra başının çaresine bak. İşte sen, işte kılıç! Kendini koru!

Sonra arkasına bakmadan odasına çekildi.

Muaz ve kardeşleri geceyi beklediler. Ortalıkta kimse kalmayınca putun yanına geldiler. Boynundaki kılıcı çıkardılar. Sessizce dışarıya süzüldüler. Önceden hazırladıkları bir köpek leşini putun boynuna bağladılar. Amaçları babalarını iğrenmesini sağlamaktı. Sonra onu lağım çukuruna attılar.

Sabahleyin putu o hâlde gören Amir acı acı güldü. Bunca yıl boşu boşuna geçirdiği ömrüne yanıyordu. Kalbinde katman katman olan kirleri bir cümleyle siliverdi:

– Sen tanrı olsaydın bu hâle düşmezdin!

Yaptıklarından çok pişmandı Amir. Gözyaşları içinde evlatlarının yanına geldi.

Müslüman olduğunu herkese ilan etti. Artık gönlü huzur doluydu. Âlemlerin yaratıcısı Yüce Allah'a sürekli dua ediyordu.

ŞEFKAT İNSANI

Sevgili Peygamberimiz arkadaşlarıyla birlikteydi. Bir bedevi yanlarına yaklaştı. Efendimizden yardım istedi. Sevgili Peygamberimiz hemen ona bir şeyler verdi. Adam kendisine verilenleri az bulmuştu. Efendimiz ona:

– Sana fazlasıyla verdim, dedi.

Adam itiraz etti:

– Hayır! Hakkımı tam olarak vermedin!

Bu çok ağır bir sözdü. Sahabiler hemen ayağa kalktılar. Kızgın bir şekilde adamın üzerine yürüdüler. Fakat Sevgili Peygamberimiz kendilerini engelledi. Sonra da oradan ayrıldı.

Bir süre sonra sahabiler bedeviye:

– Seni Allah Resûlü bekliyor, dediler.

Bedevi hemen Efendimizin evine gitti. Peygamberimiz onu karşıladı.

– Sen bize geldin. Bir şeyler istedin. Biz de verdik. Buna rağmen ileri geri konuştun, buyurdu.

Ardından da bedeviye bir miktar daha yardımda bulundu. Bedevi artık itiraz etmiyordu. Sevgili Peygamberimiz:

– Sana fazlasıyla verdim, dedi.

Adam onun sözlerini onayladı:

– Evet, fazlasıyla verdin. Allah seni, aileni ve kabileni hayırla mükâfatlandırsın!

Peygamberimiz adamın bu sözleri üzerine şöyle dedi:

– Sen bize gelip bir şeyler istemiştin. Biz de vermiştik. Fakat sen buna rağmen ileri geri konuştun ve ashabımı kızdırdın. Yanlarına var, burada söylediklerini orada da söyle. Kalplerinde sana karşı kırgınlık kalmasın!

Bedevi başını eğdi.

– Peki, dedi.

Geri döndüler. Sahabiler hâlâ oradaydılar. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vessellem) adamı işaret ederek:

– Dostumuz bize gelmiş, bir şeyler istemişti. Biz de ona istediğini vermiştik. Bunun üzerine ileri geri konuşmuş, bazı sözler söylemişti. Kendisini evimize davet ettik. Biraz daha verdik. Bu kez memnun kaldığını söylüyor. Öyle değil mi, dedi.

Bedevi, mahcup bir eda ile:

– Evet, dedi. Allah seni, aileni ve aşiretini hayırla mükâfatlandırsın!

Peygamberimiz ashabına döndü ve şöyle konuştu:

– Benimle bu adamın arasındaki olay, devesini elinden kaçıran adama benzer. Herkes o devenin peşinden koşar. Ama yakalamak şöyle dursun, deveyi ürkütüp iyice azdırırlar. Sahibi, o adamlara "Devemi bana bırakın! Ben onun huyunu suyunu iyi bilirim." der.

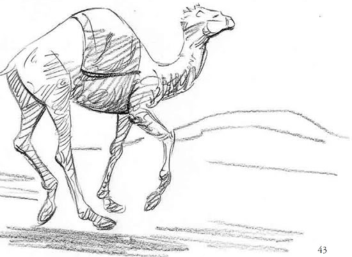
Devesinin yanına yaklaşır. Yerden bir tutam ot alır. Devesine gösterir. Deve nihayet adamın yanına gelir. Sahibi devesine yükünü yükler. Binip gider."

Sahabiler ve bedevi, Sevgili Peygamberimizin sözlerini merakla dinliyorlardı. Efendimiz şu cümleyle konuşmasını bitirdi:

– Eğer ben bu bedevinin sözlerine kırılarak size uysaydım, o mutlaka cehennemlik olurdu!

Sahabiler bu konuşmadan, Sevgili Peygamberimizin insanların ahireti hakkında ne kadar hassas olduğunu bir kere daha anlamış oldular.

* * *

BU NE BÜYÜK ŞEREF

Genç kadın üzüntü içindeydi. Kocası kısa bir süre önce ölmüştü. Bu yüzden birkaç küçük çocuğuyla kalakalmıştı. Yardım isteyecekleri ne bir akrabaları ne de tanıdıkları vardı. Ellerindeki yiyeceklerle bir süre idare ettiler. Ama bir gün hiçbir şeyleri kalmadı. Bir lokma olsun yiyecekleri yoktu artık.

Genç kadın çaresizdi. Evlatlarının günden güne eriyip gidişlerine yüreği dayanamıyordu. Gözyaşlarını içine akıtıyor, sabrediyordu. Dualarında mini mini yavruları için bir şeyler göndermesini diliyordu Allah'tan.

Açlıkla geçen bir gün aklına bir fikir geldi. Müslümanların halifesi Hazreti Ömer'e gidecekti. Durumlarını ona anlatacaktı. Evlatları için ondan bir şeyler isteyecekti.

Hazreti Ömer'in evine gitti. Kapı önünde kocaman, besili bir deve bağlıydı. Kadın, utana sıkıla Ömer'e yaklaştı. Ezile büzüle:

– Ey Müslümanların halifesi, dedi. Kocam öldü. Geride küçük çocuklar bıraktı. Onlar kendi yiyeceklerini temin edemeyecek kadar küçükler. Ne ekinimiz ne de davarlarımız var. Kıtlık yaşıyoruz. Çocuklarımın bundan dolayı kırılıp gitmesinden korkuyorum.

Hazreti Ömer bu sözleri üzülerek dinliyordu. Kadın sözlerine şöyle devam etti:

– Ben Hufaf'ın kızıyım. Babam, Hudeybiye Savaşı'na katılmıştı. Sevgili Peygamberimizle orada omuz omuza mücadele etmişti.

Hazreti Ömer birden heyecanlandı. Coşkulu bir sesle:

– Bu ne büyük şeref böyle, dedi.

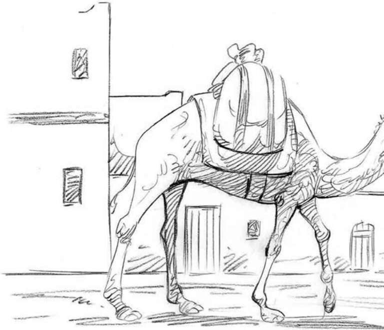
Hemen içeriye girdi. Ağzına kadar dolu olan iki çuvalla geri döndü. Çuvallarda yiyecek ve giyecekler vardı. Onları evin önünde bağlı duran deveye bir güzel yükledi. Sonra yularını kadına uzatarak:

– Bunu al, götür, dedi. Bitince Allah sana daha iyisini de verir.

Kadın o an ne diyeceğini bilemedi. Büyük bir sevinçle devenin yularını tuttu. Dualar ederek evine doğru yürüdü. Artık yavruları bir süreliğine de olsa bayram edeceklerdi.

Olayı başından beri izleyen adamlardan biri, Hazreti Ömer'e:

– Ey Müslümanların halifesi, dedi. O kadına çok fazla şey verdin...

Hazreti Ömer adamın sözünü kesti:

– Sus ey mübarek! Onun babası Hudeybiye'de Peygamberle birlikte oldu. Yemin ederim ki bu kadının babası ve kardeşi bir kaleyi fethettiler. O fethedilen yerlerden biz faydalandık.

Hazreti Ömer bu sözleriyle Peygamberimizin arkadaşlarına nasıl değer verilmesi gerektiğini gösteriyordu.

* * *

FEDAKÂR ANNE

Bir kadın iki küçük kızıyla birlikte Hazreti Aişe'nin evine geldi. Hâllerine bakılırsa çocuklar da anneleri de aç idi. Hazreti Aişe, kadına üç hurma verdi. Çocuklar gözlerini annelerine dikmişlerdi. Kadın onlara hurmalardan birer tane uzattı. Çocuklar sevinç içinde annelerinin verdiği hurmaları oracıkta yiyiverdiler.

Kadın bu sırada elinde kalan tek hurmayı yemeye hazırlanıyordu. Fakat gözleri iki evladına takılınca bundan vazgeçti. Çocuklar yedikleri hurmayla doymamışlardı. Mahzun mahzun annelerinin elindekine bakıyorlardı.

Ana yüreği bu bakışlara daha fazla dayanamadı. Gülümseyerek hurmasını iki parçaya ayırdı. Bir parçasını bir evladına, diğer parçasını da öbür evladına verdi. Çocuklar büyük bir iştahla yarımşar hurmayı da ağızlarına attılar.

Kadın, Hazreti Aişe'ye teşekkür ederek kızlarıyla birlikte oradan ayrıldı. Onların gidişinden sonra Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem) geldi. Hazreti Aişe az önceki olayı ve annenin yaptığı fedakârlığı anlattı. Peygamberimiz bunun üzerine şöyle dedi:

– Yaptığı bu işten dolayı bu kadın cennete girecektir!

* * *

KİM DAHA HAYIRLI?

Kendi hâlinde bir Müslümandı. Farz olan namazlarını kılar, Ramazan ayı gelince oruçlarını tutardı. Üzerine düşen zekâtını da vermekten asla kaçınmazdı. Kapısına gelen ihtiyaç sahiplerini boş çevirmezdi.

Bu sahabi bir gün evinden çıktı. Yolu üzerinde bir grup insanın oturmakta olduğunu gördü. Yanlarına yaklaştı ve:

– Esselâmü aleyküm, dedi.

Orada bulunan sahabiler hep bir ağızdan:

– Ve aleyküm selâm ve rahmetullahi ve berekâtüh, diye karşılık verdiler.

Sahabi yoluna devam etti. Oradakilerden biri onun arkasından kaşlarını çatarak:

– Bu adama çok kızıyorum, dedi.

Sahabiler bu söyleyene hayretler içinde baktılar bir an. Hiçbiri onun az önceki adam hakkında bu şekilde konuşmasından hoşlanmamıştı. Çünkü bu, gıybet oluyordu. Gıybet ise Kur'ân'da kesin bir şekilde yasaklanmıştı.

Sahabiler hemen tepki verdiler.

– Sus, dediler. Vallahi bunu kendisine söyleyeceğiz!

Dediklerini de yaptılar. Aralarından birini gönderdiler. Giden adama olanı biteni anlattılar. Adam arkasından konuşulmasına çok üzüldü. Doğruca Sevgili Peygamberimizin huzuruna vardı. Kendisi hakkında söylenen cümleyi aktardıktan sonra:

– Ey Allah'ın Resûlü, dedi. Ona bir adam gönder de bana neden kızdığını sor, dedi.

Sevgili Peygamberimiz yanında bulunanlardan birini yolladı. O adamı buldurup yanına çağırdı.

– Ona neden kızıyorsun, diye sordu.

Adam:

– Ey Allah'ın Resûlü, dedi. Ben onun komşusuyum. Herkesin kıldığı beş vakit namazdan başka bir namaz kıldığını görmedim. Bu yüzden…

Diğer adam hemen söze girdi ve:

– Ya Resûlûllah, dedi. Ona bir sorun bakalım, hiç abdestimde kusur görmüş mü? Namazlarımı vaktinden sonraya bıraktığıma şahit olmuş mu?

Komşusu:

– Hayır, dedi. Ama ey Allah'ın Resûlü, ben onun komşusuyum! Yani onu çok iyi tanırım. Herkesin verdiği farz olan zekât dışında bu adamın bir tek fakir bile doyurduğunu görmedim!

Şikâyet edilen adam:

– Ya Resûlullah, dedi. Sorun ona, kapıma gelen bir fakiri hiç boş çevirdiğimi görmüş mü?

Peygamberimiz ona döndü ve böyle bir şeye şahit olup olmadığını sordu. Adam itiraz etmedi:

– Hayır, ama ben onun komşusu olduğum için biliyorum. Bu adam herkesin tuttuğu Ramazan orucundan başka oruç tutmaz!

Karşısındaki hemen atıldı.

– Ey Allah'ın Peygamberi. Lütfen ona sorar mısınız, hasta veya sefer zamanı dışında oruç yediğimi görmüş mü hiç?

Adam hemen cevap verdi:

– Hayır, görmedim.

Peygamberimiz, (sallallahu aleyhi vesellem) bu konuşmalar üzerine araya girdi ve komşusunu şikâyet edip duran adama şöyle dedi:

– Bilmiyorum ama, sevmediğin bu adam belki senden daha hayırlıdır!

Adam, bu sözler karşısında diyecek bir şey bulamadı.

KÂRLI BİR SATIŞ

Bir adam kendisi için ev yapmak istiyordu. Bunun için uygun bir yer arıyordu. Çok güzel bir hurma bahçesi gördü. Burası tam istediği gibiydi. Hemen Sevgili Peygamberimizin yanına geldi. O'nun gül yüzüne bakarak:

– Ey Allah'ın Resûlü, dedi. Bir hurma bahçesi gördüm. Oraya ev yapmak istiyorum. Sahibine söyle de bana bunun için izin versin.

Peygamberimiz, sahabilerinin isteklerini geri çevirmezdi. Elinden geldiğince onlara yardımcı olmaya çalışırdı. Yine öyle yaptı. Sözü edilen bahçenin sahibini

çağırttı. Adam gelince ona muhteşem bir teklifte bulundu:

– Cennette bir hurmalık karşılığında bahçeni bu adama ver!

Adam bu güzel teklifi kabul etmedi. Bu sırada yanlarına bir başka sahabi geldi. Bu, Ebu'd-Dahdah'tan başkası değildi. Peygamberimizin adama yaptığı teklifi duymuştu. Bu yüzden pek heyecanlıydı. Cennette kendisine bir hurma bahçesi verilmesini ne kadar arzu ederdi. Bu düşünceyle bahçe sahibine:

– Evimi sana vereyim, sen de bunun karşılığında bahçeni bana ver, deyiverdi.

Bahçe sahibi Ebu'd-Dahdah'a şöyle bir baktı ve hemen:

– Peki, dedi.

Ebu'd-Dahdah çok sevindi. Peygamberimize dönerek:

– Ya Resûlûllah, dedi. Hurmalığı evimle değiştim. Şimdi onu sana veriyorum. Sen de orayı ev yapmak isteyen adama ver, dedi.

Peygamberimiz bu fedakâr insana sevgiyle baktı. Onun yaptığı bu güzel davranıştan, fazlasıyla hoşnut olmuştu. Takdir eden bir eda ile:

– Ebu'd-Dahdah'ın cennetteki evi ne kadar da büyük, dedi.

Bu söz üzerine dünyalar Ebu'd-Dahdah'ın olmuştu sanki. Daha yaşarken cennetle müjdelenme şerefine ermişti çünkü. Bundan daha büyük bir mutluluk olabilir miydi?

Ebu'd-Dahdah son derece neşeli bir şekilde evine geldi. Karısına seslendi:

– Ey Ümme'd-Dahdah! Evden çık! Çünkü ben onu cennetteki bir ev karşılığında sattım.

Karısı tarifi imkânsız bir sevince büründü. Eşyalarını toparlamaya çalışırken:

– Çok kazançlı bir satış yapmışsın, dedi.

Bahtiyar çift, cennette kendileri için hazırlanan eve bir an önce kavuşma arzusuyla evlerini boşalttılar.

BAZEN ÖYLE BAZEN BÖYLE

Sahabiler, Sevgili Peygamberimizin sohbetinde bulunabilmek için âdeta can atarlardı. İşlerinden fırsat bulduklarında hemen mescide gelirlerdi. Gözlerini gül yüzlü Nebi'den ayırmaksızın öylece durup O'nu dinlerlerdi. Peygamberimiz Allah'tan, cennetten, cehennemden söz ederdi. Sahabiler de anlatılanları sanki görüyormuş gibi olurlardı.

Hanzala böyle bir günden sonra evine dönmüştü. Gönlünde büyük bir coşku vardı. Mescitte dinledikleri onu çok etkilemişti.

Bir süre sonra Hanzala'nın yüzündeki ifade değişmeye başladı. Az önceki mutluluğundan eser kalmamıştı.

Kalbinde korkunç bir endişe belirdi. Olduğu yere çöküp ağlamaya başladı. Gözyaşları yanaklarının her yanını ıslatmıştı.

Bu sırada Hazreti Ebubekir oradan geçiyordu. Onun bu hâlini görünce merak içinde sordu:

– Sana ne oldu ey Hanzala? Neden böyle ağlıyorsun?

Hanzala yaşlı gözlerini Hazreti Ebubekir'e çevirdi.

– Hanzala münafık oldu ey Ebubekir, diye feryat etti.

Hazreti Ebubekir bir an ne diyeceğini bilemedi. "Münafık" iki yüzlü demekti. Allah'a inanmadığı hâlde insanların yanında inanıyormuş gibi davranan insanlara böyle denilirdi. Hanzala gibi Allah ve Peygamber aşığı birisi nasıl olur da "Ben münafık oldum!" diyebilirdi ki? Hazreti Ebubekir hayretler içinde sordu:

– Nasıl?

Hanzala ağlamaklı bir ses tonuyla cevap verdi:

– Allah Resûlü bize cennet ve cehennemi anlatırken anlatılanları yaşıyor gibi oluyorum. Ama onun huzurundan ayrılıp eve gelince her şeyi unutuveriyorum!

Hazreti Ebubekir'in yüzündeki merak ve hayret ifadesi birdenbire değişiverdi. Endişe dolu bir ses tonuyla:

– Vallahi ben de öyle oluyorum, dedi. Haydi kalk bu durumu Allah Resûlüne haber verelim!

İki dost yola koyuldular. Yüreklerindeki ızdırapla Medine sokaklarını geçtiler. Nihayet Sevgili Peygamberimizin yanına vardılar. Efendimiz onlardaki garipliği görünce sordu:

– Ey Hanzala! Neyin var?

Hanzala az önce dediği cümleyi tekrarladı:

– Ya Resûlullah, Hanzala münafık oldu! Senin huzurunda iken cenneti cehennemi görüyormuşçasına coşuyorum. Fakat eve döndüğümde o coşkudan eser kalmıyor. Anlatılanları unutup gidiyorum!

Rahmet Peygamberi gülümseyerek baktı bu temiz gönüllü sahabisine ve:

– Eğer benim yanımda bulunduğunuz hâlinizi her zaman devam ettirseydiniz melekler her köşe başında sizlerle kucaklaşırlardı. Fakat ey Hanzala, bazen öyle bazen böyle, buyurdu.

Hanzala ile Hazreti Ebubekir'in yüreğine su serpmişti bu cümleler. Allah Resûlü, onların içinde bulunduğu durumun normal olduğunu söylüyordu. Demek ki kendileri münafık değillerdi. İki arkadaşın endişesi kayboldu, gönülleri yeniden huzurla doldu.

* * *

GÖNÜLLERİN SEVGİLİSİ

Sahabiler, Sevgili Peygamberimizi çok severlerdi. Saçının bir teline dahi zarar gelsin istemezlerdi. Sürekli olarak O'nu razı etmek ve gönlüne girmek için çaba sarf ederlerdi.

O gün mescitte idiler. Yine aralarında Peygamberimizi konuşuyorlardı. Söz döndü dolaştı O'nun en çok kimleri sevdiği konusuna geldi.

Ensar diye anılan Medineliler, Peygamberimizin kendilerini diğerlerinden daha çok sevdiğini iddia ediyordu. İçlerinden biri karşılarında duran diğer gruplara:

– Sevgili Peygamberimiz en çok bizi sever, dedi. Çünkü biz Allah Resûlüne iman ettik. O'nunla beraber savaşlara katıldık. Biz, O'nun her savaşta en önde mücadele eden bölüğüyüz. Yani aranızda Peygamberimize en yakın olanlar bizleriz!

Muhacirler buna itiraz ettiler ve dediler ki:

– Biz Mekkeli muhacirler Allah'ın emri üzerine Resûlûllahla beraber hicret ettik. O'nun uğrunda her şeyimizi feda edip buralara kadar geldik. Malımız mülkümüz, çoluk çocuğumuz hep Mekke'de kaldı. Sizin katıldığınız tüm savaşlarda biz de O'nunla birlikte olduk. Bu yüzden Allah Resûlü bize sizden daha yakın sayılır. Yani O bizi daha çok sever!

Mescitte Haşimoğulları da vardı. Onlar, Efendimizin kabilesiydi. Resûlullah ile kendileri arasında kan bağı vardı. Bu düşünceyle şöyle dediler:

– Biz Peygamberimizin akrabalarıyız. Sizin savaştığınız yerlerde biz de savaştık. Sizler O'nunla nerelerde beraber olduysanız bir de oralarda bulunduk. Allah Resûlüne biz daha yakınız. O, en çok bizi sever!

Bu tatlı tartışma uzadıkça uzadı. Peygamberimizin sevgisini bir türlü paylaşamıyorlardı.

Bir süre sonra mescide Peygamberimiz geldi. Herkes sevgi dolu bakışlarla onu karşıladı. Aralarındaki tartışma O'nun gelişiyle sona erdi. Peygamberimiz az

önceki seslerden onların bir konuda anlaşamadıklarını sezmişti. Hemen sordu:

– Neyin münakaşasını yapıyordunuz?

Durumu anlattılar. Kendisinin hangi grubu daha fazla sevdiğini merak ettiklerini söylediler. Peygamberimiz birbirinden değerli olan bu üç gurubu sevgiyle süzdü ve Medinelilere dönerek:

– Size kim itiraz edebilir ki, dedi. Elbette doğru söylüyorsunuz.

Sahabiler bu kez Mekkelilerin sözlerini kendisine ilettiler. O, bu sözler karşısında:

– Doğru söylemişler, dedi. Bunu kim inkâr edebilir?

Bu kez Haşimoğullarının söyledikleri cümleleri tekrar ettiler. Peygamberimiz akrabalarına baktı.

– Onlar da doğru söylemişler, dedi. Buna kim karşı çıkabilir ki?

Sahabiler bu tatlı sözler karşısında diyecek bir şey bulamadılar. Ama Peygamberimiz bununla yetinmedi.

– Aranızda bir hüküm vereyim mi, diye sordu.

Sahabiler heyecan içinde:

– Anamız babamız sana feda olsun ey Allah'ın Resûlü. Ne olur söyle, dediler.

Peygamberimiz Mekke'den çıkarıldığında kendisine kucak açan Medinelilere:

– Ey Ensar, dedi. Ben sizin kardeşinizim!

Ensar böylesine şerefli bir mertebeye erişmiş olmanın mutluluğuyla:

– Allahü Ekber! Kâbe'nin Rabbine andolsun ki, Resûlullah bizim tarafımıza geçti, dediler.

Sevgili Peygamberimiz, onların bu sevincini memnuniyetle seyretti. Sonra kendisiyle her türlü işkenceyi beraber göğüsleyen fedakâr Mekkelilere döndü.

– Size gelince ey Muhacirler, dedi. Ben sizlerdenim!

Onlar da:

– Allahü Ekber! Kâbe'nin Rabbine yemin olsun ki, Resûlullah bizim tarafımıza geçti, dediler.

Peygamberimiz bu kez yanı başında duran Haşimoğullarına döndü. Akrabalarına sevgiyle baktı.

– Ey Haşimoğulları, siz bendensiniz, ben de sizdenim, dedi.

Haşimoğulları da çok mutlu oldu. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem) herkesin gönlünü almıştı. Bütün gruplar O'nu kendisinden sayıyordu.

* * *

ALDATAN BİZDEN DEĞİLDİR

İnsanlar tezgâhlarını kurmuşlar, mal alıp satıyorlardı. Sevgili Peygamberimiz de o gün pazar yerinde dolaşıyordu. Tezgâhlarda duran bir çuvala yaklaştı. Elini buğdayların içine doğru daldırdı. Bu sırada tezgâhın sahibi meraklı gözlerle olanı biteni izliyordu.

Peygamberimiz elini çıkardığında gördüğü manzaradan hiç hoşlanmamıştı. Çünkü alttaki buğdayların ıslak olduğunu anlamıştı. Çuvalın sahibine döndü.

Nedir bu, diye sordu.

Adam şaşkınlık içinde:

– Ya Resûlûllah ona yağmur değmişti de, diye cevap verdi.

Peygamberimiz bu sözler üzerine adama:

– O ıslak kısmı insanların görmesi için neden üste çıkarmadın öyleyse, aldatan, bizden değildir, dedi.

KANDİL

Medineye mescit yapılmıştı. Müslümanlar vakit namazlarını burada hep birlikte eda ediyorlardı. Böylece Sevgili Peygamberimizin arkasında namaz kılma şerefine ulaşıyorlardı.

Temîm-i Dâri isminde bir sahabi vardı. Tüccarlık yapıyordu. Bazen Şam'a, bazen Yemen'e giderdi. Oralardan satın aldığı eşyaları getirip Medine'de satardı.

Yine böyle bir amaç için yola düşmüştü. Günlerce süren bir yolculuktan sonra Şam'a vardı. Pazar yerinde dolaşmaya başladı. Beğendiği eşyaları sıkı pazarlıklar sonucunda alıp kervanına koydu.

Temim bir tezgâhın önünden geçerken aniden durdu. Gözüne çarpan tuhaf bir eşyaya dikkat kesildi. Bu, daha önce hiç görmediği bir şeydi. Etrafına sürekli olarak ışık yayıyordu.

Temim hemen bunun ne olduğunu sordu. Tezgâhtaki adam onun bir kandil olduğunu ve içindeki yağın fitile ulaşması sonucu sürekli yandığını söyledi. Temim kandilden çok hoşlanmıştı. Hemen aklına Medine'deki mescit geldi. Orada akşamları karanlık oluyordu. Müslümanlar yatsı namazlarını edaya hazırlanırken kuru hurma dalları tutuşturarak etrafı aydınlatırlardı. Bu da mescidin kirlenmesine sebep oluyordu. Bu kandili satın alıp mescide asmaya karar verdi. Çok güzel bir alış veriş yapmıştı doğrusu.

Günler sonra Medine'ye döndü. Bir cuma akşamı heyecan içinde mescide vardı. Yanındaki hizmetçisine kandili mescide astırdı ve yaktırdı. O an etraf aydınlanmıştı.

Sahabiler onu nereden aldığını sordular. Temîm, Şam'da bulunan bir gayrimüslimden aldığını söyledi. Bu cevap üzerine bazıları:

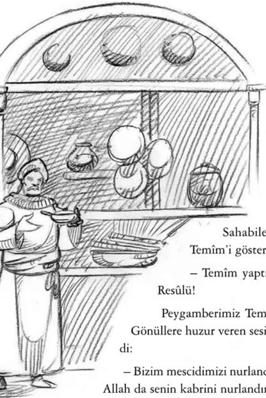
– Peygamberimiz bundan hoşlanmayacaktır, dediler. Çünkü onu yapan adam Müslüman değilmiş. Müslüman olmayan birinin yaptığı kandili mescide asmak uygun olmayabilir.

Bu sırada Peygamberimiz içeriye girdi. Mescitteki sıra dışı aydınlığı görünce gözlerini kandile dikti.

Sahabiler merakla ne olacağını bekliyorlardı. Sevgili Peygamberimiz kandili işaret ederek:

– Kim yaptı bunu, diye sordu.

Sahabiler endişeyle Temîm'i gösterdiler:

– Temîm yaptı ey Allah'ın Resûlü!

Peygamberimiz Temîm'e döndü. Gönüllere huzur veren sesiyle şöyle dedi:

– Bizim mescidimizi nurlandırdığın gibi, Allah da senin kabrini nurlandırsın.

RÜYA

Abdullah gencecik bir delikanlıydı. Hazreti Ömer'in oğluydu. Onun çok büyük bir arzusu vardı. Her gece bunu düşünerek yatağına girerdi. Müjdeleyici bir rüya görmek ve gördüğü bu rüyayı Sevgili Peygamberimize anlatabilmek…

Sabah ezanlarını gözleri görmeyen Ümmü Mektum okurdu Medine'de. Ezan sesini duyan sahabiler büyük bir heyecanla yataklarından kalkarlardı. Serin bir suyla bir güzel abdest alırlardı. Sonra sabah namazının ilk sünnetine dururlardı. Ardından da doğruca mescide giderlerdi. Orada Sevgili Peygamberimiz kendilerini bekliyor olurdu. Herkes O'nun nurlu yüzüne bakarak içeriye girerdi. Bir köşeye oturup diğerlerinin de gelmesini beklerlerdi. Sahabilerin neredeyse

tamamı gelirdi. Müezzinin sesiyle ayağa kalkılır, Efendimizin arkasında farza durulurdu.

Namaz sonrasında uzun uzun tesbihatlar yapılırdı. Güneş bir miktar yükselene kadar sohbete devam edilirdi. Peygamberimiz bu esnada sahabilerine dinî konulardan bahsederdi. Sahabiler O'nun bir kelimesini bile kaçırmadan dikkatle dinlerlerdi.

Peygamberimiz etrafını saran sahabilere:

– Rüya gören var mı, diye sorardı.

Sahabilerden bazıları hemen ayağa kalkar ve gördüğü rüyayı anlatırdı. Efendimiz onların görmüş oldukları rüyaların tabirini yapardı.

Abdullah bin Ömer çok dindar biriydi. İbadetlerini yapar, çok da sadaka verirdi. Peygamberimizi çok severdi.

Sahabilerin anlattıkları rüyaları Efendimizin dikkatle dinlediğini görünce o derin derin iç geçirirdi. İçinden, "Keşke ben de onlar gibi güzel rüya görebilsem de Efendimize anlatabilsem!" derdi.

Geceleri mescitte yatardı. Bir gece, ibadetlerini yaptıktan sonra bir köşeye kıvrılıp yattı. Çok geçmeden de uykuya daldı. Bir süre sonra rüya görmeye başladı.

Ölmüştü. İki melek karşıladı kendisini. Abdullah'ı yakalayıp cehenneme doğru götürmeye başladılar. Abdullah cehenneme yaklaştıkça onun kuyu duvarı

gibi taşlarla örülmüş olduğunu fark etti. İçeride tanıdığı birçok insan vardı. Dünyadayken işledikleri günahların cezasını çekiyorlardı. Abdullah onların hâlini görünce endişelendi. Korku dolu bir şekilde:

– Cehennemden Allah'a sığınırım, diye inledi.

Onun bu feryadını duyan başka bir melek yanlarına yaklaştı. Güven verici bir ses tonuyla:

– Korkma, dedi. Sen buraya atılmayacaksın! Senin için tasa ve endişe yoktur!

Abdullah heyecan içinde gözlerini açtı. O ana kadar yaşadıklarının bir rüya oluğunu anladı. İlk fırsatta ablası Hazreti Hafsa'nın yanına gitti. O, Sevgili Peygamberimizin hanımıydı. Rüyasını ona anlattı.

Peygamberimiz gelince Hazreti Hafsa, kardeşinden duyduklarını O'na aktardı. Peygamberimiz anlatılanları dikkatle dinledi ve şöyle dedi:

– Abdullah ne iyi insandır! Keşke gecenin bir kısmında kalkıp da ibadet etmeyi kendisine alışkanlık edinseydi.

Abdullah, bu sözleri duyunca Efendimizin ne demek istediğini anlamıştı. O günden sonra sürekli yaptığı işler arasına gece ibadetini de ekledi. Gördüğü rüya çok güzel bir alışkanlığı kazanmasına vesile olmuştu.

KARŞILIKSIZ KALMAYAN ÜÇ ŞEY

Sevgili Peygamberimiz, arkadaşı Hazreti Ebubekir'le birlikteydi. Bir adam geldi. Çok sinirli olduğu hâlinden belliydi. Hazreti Ebubekir'e çattı. İleri geri konuşmaya başladı.

Hazreti Ebubekir (radıyallahu anh) hiç karşılık vermiyordu. Adam onun suskunluğundan cesaret almış olmalı ki iyice diklendi. Hakaretlere varan sözler sarfetmeye başladı.

Peygamberimiz bu sırada gülümsüyordu. Olaya hiç müdahale etmeden epeyce olanı biteni seyretti.

Adam sesini daha da yükseltip küfretmeye başladı. Hazreti Ebubekir nihayet dayanamadı. Bu adama haddini bildirmeye karar verdi. Ona karşılık verdi.

O an Peygamberimizin yüzündeki tebessüm kayboluverdi. Kızmıştı Efendimiz. Hemen ayağa kalktı. Hızla dışarıya çıktı.

Hazreti Ebubekir şaşırmıştı. Acaba Efendimiz birdenbire niçin kızarak dışarıya çıkmıştı. Merakla arkasından koştu. Endişeli bir yüz ifadesiyle:

– Ya Resûlûllah, dedi. Bu adam bana kötü sözler söylerken siz orada oturuyordunuz. Ben ona karşılık vermeye başlamıştım. Bunun üzerine hemen kızıp dışarıya çıktınız. Niçin böyle yaptınız?

İnsanlığa güzel ahlakı öğretmek için gönderilen Peygamberimiz şöyle cevap verdi:

– Sen onun karşısında susarken senin yerine bir melek ona karşılık veriyordu. Ama sen adama cevap vermeye başlayınca araya şeytan girdi. Ben ise şeytanla bir arada bulunmam!

Hazreti Ebubekir hatasını anlamıştı. Sevgili Peygamberimiz sözlerini şöyle tamamladı:

– Ey Ebubekir! Üç şeyi Allah karşılıksız bırakmaz: Kim zulme uğrar da Allah rızası için karşılık vermezse, Allah o kimseye yardım eder. Onu yükseltir. Kim Allah'a yaklaşmak için herkese yardımda bulunursa Allah o kimseyi zenginleştirir. Kim de zengin olmak için dilencilik yaparsa Allah onu fakirleştirir.

* * *

NÖBET

Sevgili Peygamberimiz ve arkadaşları bir savaştaydılar. Gün bitmiş, vakit geceye yaklaşıyordu. Hava gittikçe daha da soğumaktaydı. Herkes üşüyordu. Sahabiler biraz olsun ısınabilmek için birbirlerine iyice sokulmuşlardı. Buna rağmen dondurucu soğuğun etkisinden kurtulamıyorlardı.

Bazı sahabiler bir çukur kazdılar. Hemen içine girip kalkanlarıyla da üstlerini kapattılar. Rüzgârdan böylelikle korunmaya çalışıyorlardı.

Sevgili Peygamberimiz onların bu hâlini görüyordu. Her birinin bir kuytuya çekilmesi karşısında:

– Bu gece nöbet tutana hayır duada bulunacağım. O, büyük lütuflara mazhar olacak, dedi.

Sahabiler nöbet şöyle dursun, bulundukları yerden

kıpırdamayı bile göze alamıyordu.

Kimsenin kalkmadığını gören biri öne çıktı. Çok üşümesine rağmen şöyle bir silkindi. Çakı gibi durdu Efendimizin karşısında:

– Ya Resûlûllah, ben nöbet tutarım, dedi.

Gözler merakla adama çevrildi. Gecenin bu korkunç soğuğuna meydan okuyan bu yiğit kimdi acaba? Gece karanlığında onun kim olduğu seçilemiyordu. Peygamberimiz:

– Sen kimsin, diye sordu.

Adam Ensar'dan, Medineli biri olduğunu söyledi. Zor zamanlarında Mekke'den göç eden Muhacirlere sahip çıkanlardandı.

Sevgili Peygamberimiz ona:

– Yaklaş, dedi.

Fedakâr ve cesur sahabi Peygamberimize doğru birkaç adım attı. Bu sırada Ebu Reyhane isminde bir başka sahabi heyecanla onu izledi. Kendisinin de içi kıpır kıpırdı. O da nöbet tutmak için can atıyordu.

Peygamberimiz nöbet tutmaya gönüllü olan sahabisinin elbisesinden tuttu. Uzun uzun onun için dua etti.

Ebu Reyhane, Peygamberimizin mübarek dudaklarından dökülen hayır dualar karşısında kendini daha fazla tutamadı. Hemen ayağa fırladı. Coşkun bir sesle:

– Ben de nöbet tutmak istiyorum, dedi.

Efendimiz bakışlarını o yöne çevirdi.

– Sen kimsin, diye sordu.

– Ben Ebu Reyhane'yim, dedi.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem) memnun olmuştu. Onun için de dua etti. Fakat önceki kadar uzun değildi bu dua. Ama sonunda herkesin duyabileceği bir sesle şöyle dedi:

– Allah yolunda nöbet tutan göze cehennem ateşi haram kılınmıştır!

* * *

YA HAYIR SÖYLE YA DA SUS

Sevgili Peygamberimiz az ve öz konuşurdu. Hiçbir zaman gereksiz yere söz sarfettiği görülmemişti. O her şeyde ümmeti için güzel bir örnekti. Huzurunda bazen sözü uzatanlar olurdu. Fakat Efendimiz onlara tebessüm ederek sözü yok yere uzatmanın yanlış olduğunu ifade etmeye çalışırdı.

Bir gün sahabilerle birlikte Sevgili Peygamberimiz yolculuğa çıktı. Kafile ağır ağır ilerliyordu. Sahabiler her zaman olduğu gibi yine Efendimizin ardından geliyorlardı. Hiçbiri bir an bile O'nun önüne geçmiyordu. Bu davranışları saygılarından kaynaklanıyordu.

Nihayet uygun bir yerde mola verildi. Sahabiler dinlenmeye çekildiler.

Kafile içinde Ubade bin Samit ile Muaz bin Cebel de vardı. İkisi Peygamberimizin yanına yaklaştı. O'nun sohbetinden faydalanmak arzusundaydılar.

İlk konuşan Muaz oldu:

– Ya Resûlûllah! Allah'tan bir dileğim var. Senden önce bizim canımızı almasın. Allah muhafaza, bizden önce ölürsen hangi ibadeti yapalım? Allah yolunda cihada mı çıkalım, ne dersin?

Sevgili Peygamberimiz, Allah aşkıyla dopdolu bir sineye sahip olan iki arkadaşına baktı. Bu sırada Ubade:

– Anam babam sana feda olsun ya Resûlûllah, diyerek sevgisini dile getirdi.

Efendimiz onlara şöyle dedi:

– Allah yolunda cihad etmek güzel şey! Ama insanlar için bundan daha üstün olan şeyler var.

Muaz heyecanla atıldı:

– Oruç ve sadaka mı?

Efendimiz bu söz üzerine:

– Oruç ve sadaka da güzel şeyler, dedi. Fakat insanlar için bunlardan daha üstün olanlar var.

Muaz, bildiği bütün güzel işleri tek tek saymaya başladı. Fakat Efendimiz onun her söylediğine:

– İnsanlar için bundan daha hayırlı şeyler var, diye cevap veriyordu.

Muaz son söylediğinde de bilemeyince merakla sordu:

– Ya Resûlûllah! İnsanlar için bunlardan daha hayırlı olan şey nedir?

Sevgili Peygamberimiz, eliyle ağzını işaret etti ve şöyle dedi:

– Susmak! Konuşunca da hayırlı şeyler söylemek.

Muaz bir an düşündü. Her gün birçok kişiyle konuşuyordu. Acaba bunlardan hesaba çekilecek miydi? Bu düşüncesini hemen dile getirdi:

– Dilimizin söylediklerinden sorumlu muyuz?

Peygamberimiz Muaz'a baktı. Eliyle onun dizine dokundu ve:

– Annen yokluğuna yansın, dedi. İnsanları yüzüstü düşürecek olan şey, dillerinden başkası değildir. Kim Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsa ya hayır söylesin ya da sussun! Hayır konuşun, faydalanın. Kötü şeyler konuşmayın ki emniyette olasınız.

SATILIK KÖLEM VAR

Zahir, çölde yaşayan bir bedeviydi. Yüzü pek güzel değildi. Ama o bunu pek dert etmezdi. Kimseye muhtaç da değildi zaten. Kendi hâlinde yaşayıp gidiyordu.

Ara sıra Medine'ye gelir, doğruca Sevgili Peygamberimizin yanına varırdı. Beraberinde getirdiği hediyeleri ona takdim ederdi.

Sevgili Peygamberimiz bu temiz gönüllü bedeviyi çok severdi. Onu karşılar, kendisiyle sohbet ederdi.

Zahir, yine bir gün heybesine çeşit çeşit hediyeler doldurdu. Peygamberimizi görecek olma heyecanıyla yola koyuldu. Sıcak çöl kumlarını aştı, Peygamber şehri Medine'ye vardı.

Her zaman yaptığı gibi önce Efendimizin huzuruna çıktı. Hediyelerini sundu. Peygamberimiz de kendisine hediyeler verdi.

Zahir bir süre Efendimizle birlikte oturdu. Tam gitmeye davranıyordu ki Peygamberimiz onun hakkında şöyle dedi:

– Zahir bizim çölde yaşayanımızı temsil eder. Biz de onun şehirde yaşayanını temsil ederiz!

Zahir bu iltifattan çok memnun oldu. Mutlu bir şekilde oradan ayrıldı. Pazara gitti. Alış veriş yapıyordu. Bir aralık arkasından birinin yaklaştığını hissetti. Gelen kişi onu kucaklayıverdi.

– Ben kimim, diye sordu.

Zahir başını çevirdi. Kendisini saran kişinin Sevgili Peygamberimiz olduğunu gördü. Öyle mutlu oldu ki sırtını O'nun göğsüne yaslayıverdi. Öylece bekledi.

Peygamberimiz etrafındakilere seslendi:

– Bir kölem var! Onu satıyorum. Onu kim satın alacak?

Herkes onlara sevgiyle bakıyordu. Zahir durumundan oldukça memnundu. Efendimizin bu tatlı sözünü duyunca:

– Ya Resûlûllah, o hâlde sen beni değersiz buluyorsun, dedi.

Peygamberimiz ona:

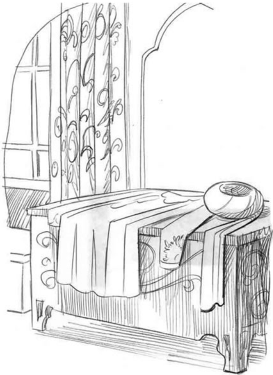
– Allah katında değersiz değilsin. O'nun katında senin değerin çok yüksek, cevabını verdi.

O gün Zahir için unutulmaz bir gündü. Hem Sevgili Peygamberimiz kendisini sahiplenmiş hem de onun, Allah katında çok değerli olduğunu söylemişti. Bundan daha büyük bir mutluluk olabilir miydi?

GÜR SESLİ ADAM

Sahabiler son derece nezaket sahibi olan insanlardı. Sevgili Peygamberimizin yanında görenleri hayrete düşüren bir edepleri vardı. Çünkü karşılarındaki insanın kim olduğunu çok iyi biliyorlardı. O, Yüce Mevla'nın en sevdiği kuldu. Kâinatın kendisi için yaratıldığı şerefli biriydi.

Bu yüzden O'nu incitecek bir harekette bulunmamak için özel bir gayret sarfediyorlardı. Efendimiz konuşmaya başlayınca kulaklarını dört açıyorlardı. Âdeta nefes bile almadan O'nu dinliyorlardı.

Bazen kendisine bir soru sormak istiyorlardı. Ama "Acaba O'nu rahatsız mı etmiş oluruz?" düşüncesiyle geri duruyorlardı. Çölden bir bedevinin gelip de soru sormasını bekliyorlardı ve bekledikleri de oluyordu çoğu zaman. Henüz İslâmın inceliklerini öğrenememiş bu insanlar Efendimizin yanında rahat davranıyorlardı.

Akıllarına geleni sormaktan geri durmuyorlardı. Sahabiler de bu durumdan istifade ediyor, Efendimizin onlara anlattıklarını dinliyorlardı.

Sabit bin Kays bu sohbetleri takip edenlerdendi. O, etrafında iyi tanınan, şık giyimli bir insandı. Kavminin saygı duyduğu biri olmayı çok istiyordu. Sesi oldukça gürdü. Toplum içinde kısık sesle konuşsa bile hemen fark edilirdi. Fakat Sabit bu durumdan pek de rahatsız olmazdı. Çünkü gür sesli olmak onu daha saygın yapıyordu.

Fakat ne olduysa Peygamberimize inen bir ayetin ilan edilmesinden sonra oldu. Yüce Rabbimiz "Şüphesiz Allah, kibirlenip gururlananları sevmez." uyarısında bulunmuştu. Sabit bu âyeti işittiği ilk anda ürpermiş ve büyük bir endişeye kapılmıştı. Yüzünün rengi bile değişmişti.

Evine kapandı. Ağladı, ağladı. Günlerce dışarıya çıkmadı. Durmadan ibadet ediyor ve ağlıyordu.

Sevgili Peygamberimiz mescide gelip giden sahabilerini bilirdi. Sabit'i uzun süre göremeyince onun nerede olduğunu sordu. Birisi hemen ayağa fırlayıp:

– Ya Resûlûllah, ben sana ondan bir haber getiririm, dedi.

Adam hemen Sabit'in evine gitti. Onu evinde boynu bükük ve perişan bir hâlde görünce merakla:

– Hayrola, diye sordu. Nedir bu hâlin?

Sabit ağlamaklı bir sesle:

– Ben şık giyinmeyi çok seviyorum. Üstelik kavmimin en büyüğü olmak istiyorum, dedi.

Sahabi hemen geri döndü. Sabit'in endişesini aktararak onun niçin eve kapandığını anlattı.

Peygamberimiz bu sözler üzerine Sabit'e şöyle dedi:

– Sen âyette sözü edilenlerden değilsin. İyi bir hayat sürüyorsun. Hayırlı bir şekilde öleceksin. Allah seni cennetine koyacak!

Sabit bu müjde ile teselli oldu. Yine mescide gelip gitmeye başladı. Aradan epeyce bir zaman geçmişti ki bir âyet daha indi. Allah yine Müslümanları uyarıyordu: "Ey iman edenler! Peygamberden daha yüksek sesle konuşmayın. O'nunla konuşurken, birbirinizle konuştuğunuz gibi konuşmayın ki siz farkına varmadan amelleriniz boşa gitmesin."

Sabit yine çok endişelendi. Çünkü sesi oldukça gür idi. Oysa Yüce Allah, "Peygamberden daha yüksek sesle konuşmayın." diyordu. Şimdi ne olacaktı?

Yine evine kapandı. Kimseyle konuşamaz oldu. Ne zaman ağzını açsa aklına Yüce Mevla'nın uyarısı geliyordu. Bu durumda hemen susuyor, ağlamaya başlıyordu.

Onun hâlini fark eden sahabiler Efendimize haber verdiler. Şefkat Peygamberi birini gönderip niçin öyle davrandığını sordu. Sabit endişeli bir sesle:

– Benim hâlim harap, dedi. Bilirsiniz, sesim oldukça gürdür. Resûlûllahın huzurunda yüksek sesle konuşurum. Bu durumda amellerim boşa gider ve cehennemlik olurum diye korkuyorum.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi vesellem) onu şöyle teselli etti:

– Hayır, korkma! Sen övünülecek bir hayat sürüyorsun. İleride de şehit olacaksın. Allah seni cennetine sokacak.

Sabit'in endişesi yerini mutluluğa bırakmıştı artık. O günden sonra huzurlu bir hayat sürdü.

Aradan yıllar geçti. Bir savaşa girdi. Tıpkı Sevgili Peygamberimizin söylediği gibi şehit olarak bu dünyadan ayrıldı.

* * *

BORCA SADAKAT

Sevgili Peygamberimiz bedevinin birinden borç hurma almıştı. Aradan bir süre geçti. Bedevi çıkageldi. Peygamberimize borcunu hatırlattı ve:

– Alacağımı vermezsen seni sıkıştırırım, dedi.

Orada bulunanlar bedevinin sözlerine içerlediler. Bazıları hışımla ayağa fırladı.

– Sen ne yaptığını sanıyorsun! Kiminle konuştuğunun farkında mısın, dedi.

Bedevi onlara dönüp:

– Ben hakkımı istiyorum, diye cevap verdi.

Sevgili Peygamberimiz adama karşı çıkanlara:

– Hak sahibiyle beraber olmak yok mu, dedi.

Sonra Hazreti Hamza'nın hanımı olan Havle'yi çağırdı. Ona:

– Eğer hurman varsa bize ödünç ver, dedi. Bize de hurma gelince sana olan borcumuzu öderiz!

Havle heyecan içinde:

– Hay hay, dedi. Anam babam sana feda olsun ey Allah'ın Resûlü!

Hemen koştu. Bir miktar hurma kaptı geldi. Bedevinin alacağını fazlasıyla verdi.

Bedevi işinin bu kadar kolay halledilmesi karşısında hayret etti. Peygamberimize döndü ve memnuniyet içinde Efendimizi övdü.

– Sen bana hakkımı tam olarak verdin. Allah da sana eksiksiz versin!

Sevgili Peygamberimiz bedevinin sözleri üzerine:

– Böyle kimseler insanların en seçkinleridir, dedi. Şunu unutmayın; zayıfın, hakkını kolaylıkla alamadığı bir millet şerefli olamaz!

Sevgili Peygamberimiz bundan sonra borçlu-alacaklı ilişkisini düzenleyen şu cümleleri söyledi:

– Alacaklısını razı etmeyen borçluya, yeryüzündeki ve denizdeki hayvanlar beddua eder. Elinde olduğu hâlde borcunu geciktirene her gün için iki günah yazılır.

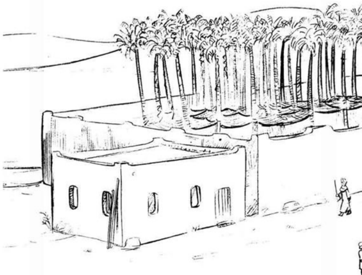
* * *

HAZRETİ ABBAS'IN EVİ

Hazreti Ömer, Mescid-i Nebeviyi genişletmek istiyordu. Bunun için ne yapılması gerektiğini araştırdı. Mescidin hemen yanında Hazreti Abbas'ın evi vardı. Eğer onu satın alabilirse yıkıp mescidi genişletebilirdi. Bu düşüncesini uygulamak için harekete geçti. Hazreti Abbas'ı buldu ve ona:

– Bu evi bana sat, dedi.

Hazreti Abbas onun niyetini biliyordu. Ama yine de evini satmaya yanaşmadı. Hazreti Ömer, işin böyle kolayca halledilemeyeceğini anlamıştı. Başka bir çare

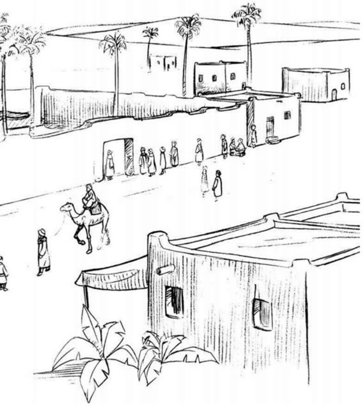
düşündü. Hazreti Abbas son derece yardımsever biriydi. Belki onu bu özelliğiyle ikna edebilirdi.

– O zaman evini bana hediye et, dedi.

Hazreti Abbas nedense bu teklifi de kabul etmedi. Hazreti Ömer üzgün üzgün bekledi biraz. Ne yapıp edip bu mescidi genişletmeliydi. Çünkü Müslümanların sayısı her geçen gün artıyordu. Son çare olarak:

– O hâlde evini mescide ekleyerek onu sen genişlet, dedi.

Hazreti Abbas yine kabul etmedi. Hazreti Ömer bu kez ısrarcı oldu.

– Bu üç tekliften birini yapmaya mecbursun, dedi.

Hazreti Abbas tavrını değiştirmedi. Bunun üzerine Hazreti Ömer:

– O zaman bu meseleyi bir hakemle halledebiliriz, dedi.

Sahabilerin büyüklerinden biri olan Übey bin Kab'ı buldular. Durumu anlattılar. Onu aralarında hakem tayin ettiler.

Übey, Hazreti Ömer'e şöyle dedi:

– Abbas'ın rızası olmadan onu evinden çıkaramazsın!

Hazreti Ömer, Übey'in kesin tavrı karşısında sordu:

– Bu hükme nereden varıyorsun? Allah'ın kitabında mı yazıyor yoksa Sevgili Peygamberimizin sünnetinde mi buldun?

Übey son derece sakindi. Gayet emin bir şekilde cevap verdi:

– Resûlullah'ın sünnetinde buldum!

Hazreti Ömer merakla:

– Nedir o, diye sordu.

Übey, hükmü verirken dayandığı olayı anlattı:

– Peygamberimiz şöyle dedi: "Hazreti Davut'un oğlu Süleyman Peygamber, Mescid-i Aksa'yı yapıyordu. Ama her seferinde ördüğü duvarlar daha bitmeden yıkılıveriyordu. Allah da O'na, rızasını almadıkça bir kimsenin arazisine bir şey inşa edemeyeceğini söyledi."

Hazreti Ömer, Übey'in bu sözleri üzerine yaptığı şeyin yanlış olduğunu anladı. Hazreti Abbas'ı sıkıştırmaktan vazgeçti. Çünkü yapılacak olan, Allah'ın evi bile olsa arazi sahibinin rızası şarttı.

Hazreti Abbas da mescidin dar geldiğinin farkındaydı. Bu olaydan sonra Übey'e şöyle dedi:

– Madem ki benim hakkımı korudun. Ben de evimi, mescide katılması için Allah yolunda veriyorum!

Dediği gibi yaptı. Evini mescide kattı.

* * *

KAYNAR KAZAN

Komutan acele adımlarla Rum kralının huzuruna girdi. Yüzünde sevinç ifadesi vardı. Belli ki kralın hoşuna gideceğini umduğu bir haber verecekti.

– Efendim, bir grup Müslüman'ı esir aldık, dedi. Görmek istersiniz diye düşündük. Aralarında sahabiler de var.

Kostantin "sahabi" kelimesini duyunca meraklandı. Bunlar İslâm Peygamberinin arkadaşları idiler. Demek onlardan bazıları esir edilmişlerdi ha! Bu ne güzel haberdi böyle…

Hemen dışarıya çıktı. Getirilen esirleri gördü. Onlarca Müslüman asker, başları dik bir şekilde öylece duruyorlardı. Hiçbirinin gözlerinde korkudan eser yoktu.

Onların bu hâlinden etkilenen Kostantin bir süre hepsini tek tek süzdü. Komutan, aralarından birini işaret ederek:

– İşte şu, dedi. Size sözünü ettiğim sahabi…

Kostantin'in bakışları işaret edilen adama döndü. Bu, Abdullah bin Hüzafe'den başkası değildi. Sevgili Peygamberimizin arkadaşlarındandı o. Nasıl da pervasız bir hâli vardı öyle. Sanki esir değil muzaffer bir kumandan gibiydi. Allah'a imanla çarpan kalbinde ne bir endişe ne de korku vardı.

– Demek o sensin ha, diye mırıldandı Kostantin.

Sahabilerin muhteşem cesaret ve kahramanlıklarını biliyordu. Hiç yoktan, koca bir İslâm devletini binbir fedakârlıkla kurmuşlardı bu insanlar. Birçoğu, insanlığın o güne kadar şahit olmadığı işkencelere katlanmıştı. Aç kalmışlardı. Günlerce yemeden içmeden yaşamışlardı da hâllerinden şikâyetçi olmamışlardı. Yurtlarından kovulmaları pahasına dinlerinden dönmemişlerdi. Dünyayı dize getiren ordular kurmuşlar ve İslâmı her yana yaymışlardı.

Kostantin, bunlar gibi birkaç adama sahip olsa başka bir şey istemezdi. Yiğit, fedakâr, ölümden korkmayan birkaç kişi… Ama bunlar Müslümandılar.

Ne yapıp edip Abdullah'ı kendi dinine çekmeyi düşündü. Eğer başarırsa onu kendisine başdanışman yapardı. Böylece mükemmel bir devlet adamına sahip olmuş olurdu.

İşin bir başka yönü vardı ki Kral'ın asıl maksadı oydu. "Eğer bir sahabi Hıristiyan olursa Müslümanlar panikler." diye düşünüyordu. Hem de bu sahabi, Abdullah bin Hüzafe gibi biriyse… O zaman savaş meydanlarını kendilerine dar eden Müslümanlar ne düşünürlerdi acaba?

Usulca ilerledi. Abdullah'ın önünde durdu. Kibar bir ifade ile aklındaki düşünceyi dile getirdi:

– Seni kendime başdanışman yapmak istiyorum. Ama önce bizim dinimizi kabul etmelisin. Eğer bunu yaparsan, saltanat ve mülk sahibi olursun. Üstelik seni kızımla da evlendiririm. Ne dersin?

Abdullah için bu teklifin hiçbir değeri yoktu. Çünkü o, gönlünü Allah'a ve Resûlüne vermişti. Bir an önce onlara kavuşmaktan başka arzusu yoktu. Cevabını kesin bir dille bildirdi:

– Değil bütün Bizans topraklarının, Arap ve Acem saltanatını da versen dinimden bir an olsun dönmem!

Kral şaşırdı bir an. Böylesine büyük bir teklif nasıl reddedilebilirdi ki? Üstelik az sonra ölme ihtimali büyük iken... Bozuntuya vermedi. İşin tehdit boyutu da vardı. Bir de onu denemeye karar verdi:

– Ama bunu yapmazsan öleceksin!

Abdullah zaten şerefli bir şekilde ölmek için hayatını cephelerde geçirmişti. Her yerde şehitlik kovalamıştı. Tam aradığını bulmuş bir şekilde:

– Dilediğini yap, dedi. Ama kalbimden imanımı söküp almanıza izin vermeyeceğim!

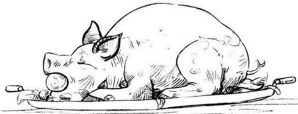
Bu sözler Kral'a bir tokat etkisi yapmıştı. Epeyce sessiz kaldı. Sonra etrafındaki adamlarına bağırarak:

– Onu bir odaya kapatın, dedi. Yiyecek içecek vermeyin!

Adamlar emri hemen yerine getirdiler. Abdullah zindana atıldı. Ona bir lokma ekmek bile verilmedi.

Tepeden tırnağa iman kesilmişti Abdullah. Kendisine yapılanları umursamıyordu bile. Sürekli olarak Allah'a dua ediyor, bir an önce O'na kavuşma aşkıyla yanıp kavruluyordu.

Kral her gün adamlarından Abdullah'ı soruyordu. Bu şanlı sahabinin bir türlü pes etmediğini duydukça çileden çıkıyordu.

Bir gün zindanın kapısı aralandı. İçeriye nar gibi kızarmış bir domuz eti bırakıldı. Yanında şarap da vardı. Anlaşılan Kral yeni bir oyun peşindeydi. Abdullah'ı İslâm'da haram sayılan şeylerle yoldan çıkarmaya çalışıyordu.

Esir sahabi, ölesiye aç olmasına rağmen, yanıbaşında duran et ve şaraba dönüp bakmadı bile. Tam bir teslimiyet içinde Allah'a yönelmişti. O, her şeyi gören ve bilendi. Elbette kendisinin durumunu da görüyordu. Bu yüzden hâlinden şikâyet etmiyor, sızlanmıyordu.

Kral, onun bu oyuna gelmeyişi karşısında büyük bir hayrete düşmüştü. Adamları kendisine:

– Bu şekilde devam edersen o adam ölecek, dediler.

Bunun üzerine Abdullah'ı huzuruna çağırdı. Merakla:

– O kadar aç olmana rağmen seni yemekten içmekten alıkoyan şey nedir, diye sordu.

Çelik gibi bir iradeye sahipti şanlı sahabi. Sevgili Peygamberimizin dizleri dibinde yetişmişti. Üç günlük dünya hayatı için Allah düşmanlarına boyun eğemezdi. Kendisinden bir cevap bekleyen Kral'a şöyle dedi:

– Gerçi dinim onlardan ölmeyecek kadar yemeyi ve içmeyi helâl kılar. Fakat ben seni kendime ve İslâma güldürmek istemedim!

Kral da pes etmeyi düşünmüyordu. Eninde sonunda başaracağından emin bir şekilde adamlarına:

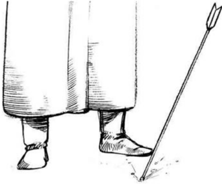
– Onu çarmıha gerin, diye emretti.

Çarmıh dediği şey bir işkence aletiydi. Kollarını açıp iki yana bağladılar. Bu sırada Kral en iyi okçularını çağırdı ve onlara:

– Kendisine değmeyecek şekilde ayaklarına doğru ok atın, dedi.

Amacı bu yolla Abdullah'ı korkutmaktı. Okçular hemen işe başladılar. Şanlı sahabinin karşısına geçip birbiri ardınca ok atmaya başladılar. Oklar Abdullah'ın ayaklarının dibine saplanıyordu. Ama o bundan hiç de korkmuş gibi görünmüyordu.

Kral, epeyce bir süre ok yağmuru altında ölümü bekleyen Abdullah'ı izledi. Sonra yanına yaklaştı. Teklifini yineledi. Abdullah aynı tepkiyi verdi. Kostastin onu bu yolla da inancından döndüremeyeceğini anlayınca çarmıhtan indirtti. Yeni ve daha korkunç bir planı

vardı. "Sana bu son uyarım!" dercesine işaret parmağını ileri doğru uzatarak:

– Ya Hıristiyanlığı kabul edersin, ya da seni kaynar kazana atarım, diye haykırdı.

Abdullah bu tehdide güldü. "Canıma minnet!" der gibi baktı Rum kralına. Kostantin adamlarına emir verdi:

– Kazana su doldurun! Altını da yakın!

Kısa süre sonra koca bir kazan getirildi, orta yere konuldu. Ateş yakıldı. Alevler göklere doğru kıvrıla kıvrıla yükselmeye başladı.

Müslüman esirler de meydandaydılar. Endişeli gözlerle Abdullah'a bakıyorlardı. Herkes onun eşsiz cesaretine hayran kalmıştı. Ağlaşarak bu cesaret timsali arkadaşları için dua ediyorlardı.

Su kaynamaya başladı. Kral diğer esirlere doğru baktı. Gözüne kestirdiği birini yanına getirtti. Hıristiyan olması için ona telkinde bulundu. Fakat bu Müslüman'ın da Abdullah'tan geri kalır bir yanı yoktu. Şiddetle reddetti.

Kral, kaynar kazanın başında bir işaret bekleyen cellada:

– Bunu al, at kazana, dedi.

İnsan azmanı cellat, Müslüman esiri kazanın başına getirdi. Hiç tereddüt etmeden kaynar suyun içine itiverdiler.

O an Abdullah'ın yüzü hüzünle gerildi. Kendisine yapılan işkencelerden hiçbiri bu kadar acı vermemişti.

Kral "Bu kez tamam! Oldu bu iş..." diye düşünerek:

– Ee, dedi. Ne diyorsun? Hıristiyan olacak mısın?

– Hayır!

Cevap kesindi. Kral bir süre olduğu yerde bir aşağı bir yukarı gezindi. Son hamleyi yapmanın zamanı gelmişti artık. Cellada döndü.

– Atın onu, dedi.

Cellat ve birkaç asker hemen Abdullah'ın koluna girdiler. Onu kazana doğru götürmeye başladılar. Bu sırada herkesi şaşkına döndüren bir şey oldu. Abdullah ağlıyordu…

Esir Müslümanlar başta olmak üzere olayı seyreden herkes tuhaf tuhaf kendisine bakıyorlardı. Hepsinin de kafalarında aynı soru vardı: "Abdullah neden ağlıyor?"

Kral şaşkınlıktan çabuk kurtardı kendini. Ellerini oğuşturarak:

– Demek sonunda pişman oldun ha, dedi. Bakıyorum kaynar kazanı görünce korktun. Hıristiyanlığı kabul ediyorsun değil mi, dedi.

Herkes nefesini tutmuştu. Kaynayan kazanın fokurtusundan başka ses yoktu meydanda. Bütün insanların gözü Abdullah'ın dudaklarındaydı. Acaba Kral sonunda kazanmış mıydı? Onca işkenceden yılmayan şanlı sahabi "Pes" mi etmişti?

Abdullah:

– Hayır, diye gürledi.

Kral bu cevap karşısında bir an donakaldı. Aval aval bakıyordu esirine. Neden sonra konuşabildi:

– Hayır mı? Nasıl yani… O hâlde kazanın başına gelince niçin ağlamaya başladın?

Abdullah derin bir nefes aldı. Tarihin şahit olduğu nadir manzaralardan biriydi o an yaşadığı. Bütün insanlığa seslenircesine sesini yükseltti ve şöyle dedi:

– Ben korkumdan ağlamıyorum! Biz Müslümanlar Allah yolunda ölmekten korkmayız. Gözyaşlarımın sebebi şudur: Keşke başımdaki saçlarım adedince canlarım olsaydı ve bu başlarımdan her birini şu an olduğu gibi Allah yolunda feda edebilseydim. Ne güzel olurdu!

O an herkes taş kesildi sanki! Bu ne muhteşem bir imandı böyle? Kral uzun bir süre kendine gelemedi. Cellat bile kararmış vicnanıyla donakalmıştı.

Kral Kostantin hayatı boyunca böyle bir olaya şahit olmamıştı. Hayran hayran baktı Son Peygamberin şanlı sahabisine. Bütün vücudu heyecandan titriyordu. Usulca ilerledi. Abdullah'ın dengine geldi. Son derece saygı dolu bir eda ile:

– Haydi, başımı öp de seni serbest bırakayım, dedi.

Abdullah, duruşunu hiç bozmadı. Bu hiç de hoş bir teklif değildi. Karşısındaki adam İslâm düşmanıydı. Öyleyken sırf kendini kurtarmak uğruna onun başını

öpemezdi. Gözlerini meydandaki diğer esirler üzerinde gezdirdi ve Kral Kostantin'e şöyle dedi:

– Burada bulunan bütün Müslüman esirleri de serbest bırakırsan dediğini yaparım!

Kral böylesine eşsiz bir yiğit tarafından başının öpülmesi şerefine erme heyecanıyla:

– Kabul, dedi. Hepinizi serbest bırakacağım!

Abdullah gülümsedi:

– İşte şimdi öperim!

Krala doğru eğilirken içinde kopan fırtınalar baş göstermişti. Bu fırtınaları şu düşüncelerle dindirmeye çalıştı: "Bu adamın Allah düşmanı olduğunu biliyorum! Hâl böyleyken onun başını Müslüman kardeşlerimi kurtarmak için öpüyorum!"

Şanlı sahabi yüreği sızlaya sızlaya öptü Kral'ın başını. Oysa canı pahasına yapmazdı böyle bir şeyi. Ama meydanda ölümü bekleyen seksen arkadaşı vardı. Onlar içindi her şey…

Kral memnun olmuştu. Hayran hayran son bir kez baktı esirine. Sonra adamlarına seslendi:

– Hepsini serbest bırakın!

Müslümanlar, Allah'a hamdettiler. Sevinç içinde Medine'ye döndüler. Devlet başkanı Hazreti Ömer karşıladı kendilerini. Sarmaş dolaş oldular.

Abdullah'ın yüreği yangın yeriydi âdeta. Allah adının düşmediği dudakları bir Allah düşmanının başını öpmüştü ya… Bu yüzden derin bir ızdırap duyuyordu.

Sahabiler olanı biteni Hazreti Ömer'e bütün ayrıntılarıyla anlattılar. Abdullah'ın çektiği çileleri dile getirdiler. Sonra onun kendileri için yaptığı fedakârlıktan söz ettiler.

Hazreti Ömer (radıyallahu anh) gözlerini Abdullah'ın mahcup yüzüne çevirdi. Yaptıklarından dolayı onu tebrik etti. Sonra orada bulunan Müslümanlara dönerek şöyle dedi:

– Abdullah, Kral'ın başından öperek seksen Müslüman kardeşimizi kurtarmıştır. Bu yüzden şimdi de Abdullah'ın başından öpmek hepimize vazife olmuştur. İşte, ilk önce ben öpüyorum!

Koca Halife, şanlı sahabinin başını elleri arasına aldı. Kendine doğru çekti. Usulca öptü.

* * *